

Osnovna šola
Šentjanž pri Dravogradu

Šentjanščice

Šolsko leto 2017/2018

PRVOŠOLCI	2
DRUGOŠOLCI.....	6
TRETJEŠOLCI.....	7
ČETRTOŠOLCI	10
PETOŠOLCI.....	13
PRAVLJICE PETOŠOLCEV	16
ŠESTOŠOLCI O PRIJATELJSTVU IN LJUBEZNI	17
SEDMOŠOLCI O	19
OSMOŠOLCI	22
DEVETOŠOLCI O LJUBEZNI	22
DEVETOŠOLCI OB SLOVESU	24
NATEČAJI	28
PROJEKTI.....	34
DOGODKI.....	45
DOSEŽKI UČENCEV V ŠOLSLEM LETU 2017/2018.....	48

PRVOŠOLCI

RAD IMAM SADJE IN ZELENJAVO

Rad imam mandarine,
saj zares so fine.

V solati rad jem zelje,
saj ga tudi zajček melje.

Jabolko rad jem vsak dan,
saj odžene zdravnika stran.

Korenček tudi rad jem,
ker je zdrav, to vem.

Ananasa pa ne smem,
to pa že dolgo vem.

Adrian TRSTENJAK, 1. b

RADA IMAM DEDKA

Rada imam dedka,
ko sem bila majhna

Naja Senler, 1. a

Andraž Mandl Jauk, 1. a

mi je kupil medvedka.
A nimam ga rada samo zato,
ko sem z njim, mi je vedno
lepo.

Če kaj ne znam, mi pomaga,
me »vse sorte« nauči
in različne stvari razloži.

S kolesom se peljeva midva,
v gozdu gobe nabirava.

Najlepše pa je,
ko pride v šolo po me.

Moj deda je res »fajn«,
zato ga rada imam zelo.

Jera TERPOTEC, 1. b

GIMNASTIKA

Rada imam gimnastiko,
ko sem tam,

Amadej Grah, OPB1

Blaž Repnik, 1. a

se spravim v elastiko.
Tam skačemo veselo,
saj ne želimo izgledati debelo.

Stoja, kolo in preval
polepšajo nam vsakdan.
Zraven v zraku naredim obrat,
pridruži se nam enkrat.

Na gimnastiko hodimo vsi,
veseli smo vse dni.

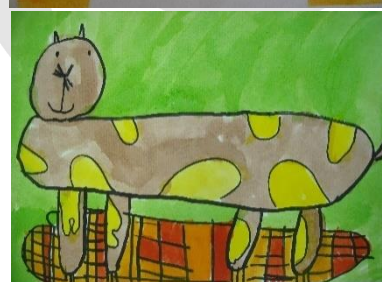
Ajda KAŠMAN, 1. b

Irena Gomboc, lik. krožek, 1.b

Maks Kušej, 1. a

Ela Skralovnik, 1. a

MUCA LIZA

Muca Liza črna je,
na stopnicah čaka me.

Vedno k meni prihiti
in se božati pusti.

Rada z njo se jaz igram,
hrano ji v posodo dam.

Ko zvečer grem spat,
hoče kar z menoj ostati'.

Mama tega ne pusti,
zato vzame muco Lizo mi.

Katja BERLIČ, 1. a

PSIČKA LINDA

V naš dom je pred božičem
prišla
mala psička Linda,
ki nagajivo gleda in vohlja
in zelo rada copate ima.

Rad imam Lindo,
mi polepša vsak dan,
ko jo zagledam,
jo še rajši imam.

Z mano gre na sprehod,
kjer veselo raziskuje,
koplje po travi in zemlji
in s smrčkom zmrduje.

Ko pa napoči večer,
se Linda tako kot mi vsi
uleže v svojo posteljo
in mirno zaspi.

Andraž MANDL JAUK, 1. a

POMLAD

Rada imam pomlad,
takrat najraje iščem svoj
zaklad.

Po gozdu rada poskakujem,
lepe si škorenjčke obujem.

Iščem rožice dišeče
in opazujem ptičice leteče.

Sonce rada jaz imam,
a ujeti ga ne znam.

Že priletita rumeni cekinček
in njegov prijatelj potepinček.

Pomlad je lepa res zelo,
zato bom rekla jaz tako:

MOJA DRUŽINA

Rada imam sestro,
ki ji je ime Jera in prav nič ni
cmera.

Rada imam očka,
ker je boljši od sladolednega
lončka.

Rada imam mojo mamo,
ki mi vedno pripravi sendvič s
salamo.

Zato še enkrat na glas povem,
da svoje družine ne dam,
ker jo najrajši na svetu imam.

Nana KRAJNC, 1. a

»Hitro v naravo gremo mi,
pridružite se nam vsi.«

Neli PRATER, 1. a

RAD IMAM ...

Rad imam, ko je sončen dan,
ko lahko se z bratcema igram.

Rad imam, ko zunaj dežuje,
ko lahko si škorenjce obujem.

Rad imam, ko doma smo vsi,
ko lahko se cartljamo cele dni.

Blaž REPNIK, 1. a

SMUČANJE

V sredo, soboto in nedeljo se
veselim,
saj na trening smučanja hitim.

Jaka, Jošt in Jera hitri smo kot
strela,
že drvimo po strmini,
da nam dolgčas ni pozimi.

Na koncu vsakokrat
nas čaka topel čaj,
da si ne prehladimo kaj.

Smučanje rad imam,
saj se dobro peljati znam.

Jošt BARTH, 1. a

Nika Semler, 1. a

Tia Irena Smolinger, 1. a

Tia Irena Smolinger, OPB1

Nana Krajnc, Katja Berič,

Amadej Grah, 1. a

Neli Prater, 1. a

Nana Krajnc, 1. a

Ela Skralovnik, OPB1

Blaž Repnik, Ilk. krožek, 1. a

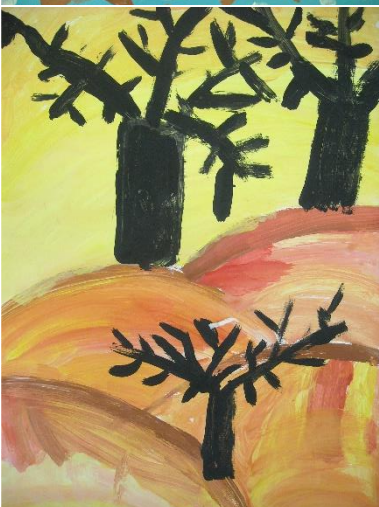
Jošt Barth, 1. a

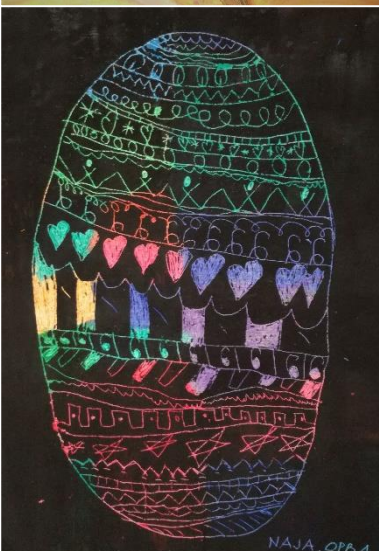
Tjaž Skarlovnik, 1. a

Svit Arh, 1. a

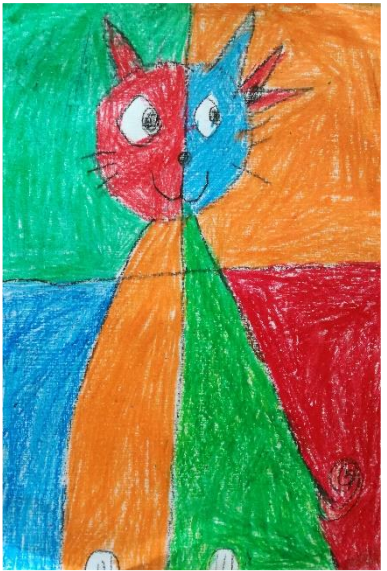
Naja Semler, OPB1

Sara Libnik, 1. a

Blaž Repnik, lik: krožek, 1.a

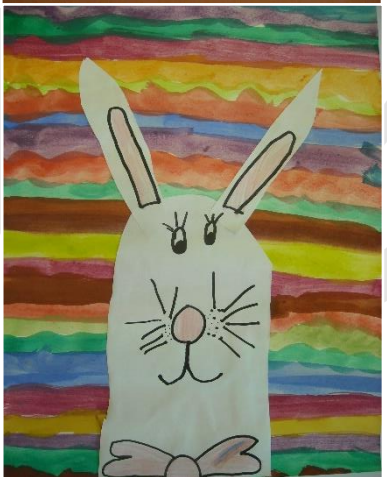
Tim Krnetič, 1. b

Jera Terpotec, 1. b

Neža Rus, 1. b

Filip Hiberšek, 1. b

Ajda Kašman, lik: krožek, 1.b

Jera Terpotec, OPB1

Lan Josipović, 1. b

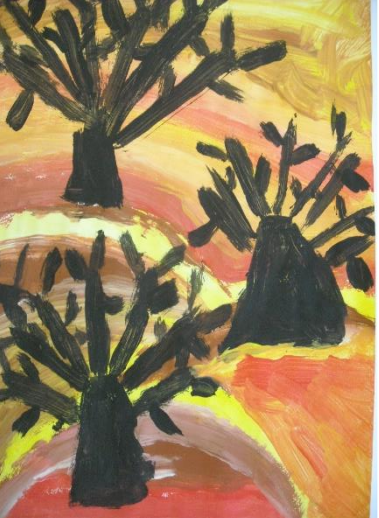
Ajda Kašman, lik: krožek, 1. b

Irena Gomboc, 1. b

Lara Ovčar, 1. b

Liam Mitič, 1. b

Amalija Kotnik, 1. b

Sara Koren, 1. b

Jera Terpoteč, 1. b

Isabell Ivančič Štern, 1.

Nejc Kraker, 1. b

Adrian Trstenjak, 1. b

DRUGOŠOLCI

POMLAD

Pomlad je že pri nas.
 Obiskala je našo vas.
 Marjetice že cvetijo.
 Lastovice z juga
 priletijo in žvrgolijo.
 Adijo, zima, je
 pomlad prišla.
 Decembra pa boš
 nazaj prišla.

*Tejo, Urška, Tiana,
 Maša, Nejc, Blaž, Leon,
 Miha, Ažbe in učiteljica
 Renata, 2. razred*

METULJI

Rada imam
 metuljčke,
 lovim jih zaman.
 Ko posije sonce,
 odletijo drugam.

Metulji so lepi,
 pisana imajo krila.
 Jaz bi pa rada
 enega ulovila.

Ema KRIVEC, 2. razred

RADA IMAM ...

Rada imam rožice,
 ki lepo dišijo,
 in še male zvezdice,
 ki se mi smejijo.

Rada imam kužke,
 ki veselo skačejo,
 pa še zraven mucke,
 ki se z mano stiskajo.

Maša ŠIRNIK, 2. razred

RADA IMAM ...

Rada imam,
 ko zjutraj sonce me
 zbudi,

ko ptiček na veji mi
 pesmico zažvrgoli,
 ko metuljček krila
 razpre
 in zvonček prvi
 pokuka iz zemlje.

Rada imam,
 ko stisnem mamo za
 roko
 in ko z očkom skupaj
 greva na kolo.
 Res mi je lepo, ko mi
 pri srčku je toplo.

Urška BUKOVČ, 2. r.

Anej Polc, 2. r.

Ema Krivec, 2. r.

Alya Pokržnik, 2. r.

Tejo Vrhovnik, 2. razred

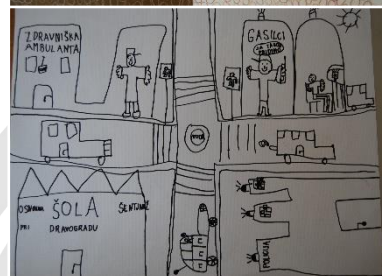
Urška Bukovc, 2. r

Gal Grobelnik, 2. r

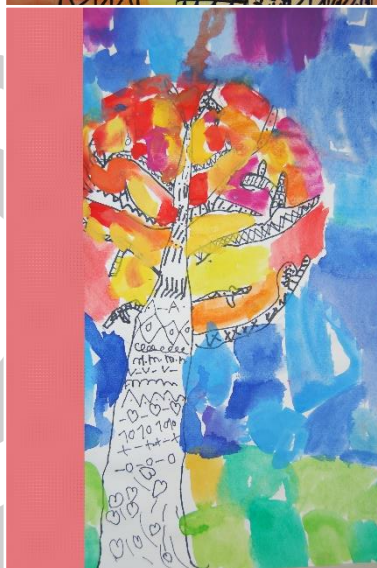
Julija Žvikart, 2. r

Urška Bukovc, lik. krožek, 2. razred

Ažbe Vrhovnik, 2. r Jaka Kosaber, 2. razred

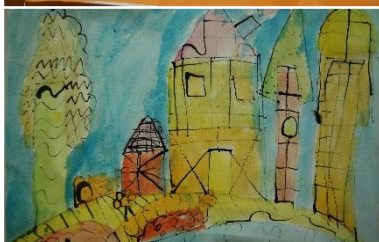
Maša Širnjk, 2. razred

Nejc Grobelnik, 2. razred

Lin Hudernik, 2. r

TRETJEŠOLCI

MOJ NAJSREČNEJŠI DAN

Že dolgo treniram judo in veselim se, če dosežem kakšen lep rezultat. Tako je bilo tudi lani decembra, ko se je bližalo tekmovanje v Mariboru. Z ekipo smo se odpravili v dvorano, kjer smo se stehali, se oblekli v kimono in odšli na blazine. Ni trajalo dolgo, ko so me poklicali v borilnico. Prvo bitko sem zmagal, a čakalo me je še pet bitk. Štiri od teh sem zmagal in prišel sem v finale. Zadnja borba je bila zelo izenačena, oba sva imela vazarije. Borbo je odločila zlata točka, kar pomeni, da tisti, ki nasprotnika prvi vrže, zmagaja. Bilo je težko, a uspelo mi je in osvojil sem zlato kolajno. To je bil moj najsrečnejši dan, ki se ga bom še dolgo spominjal.

Aleks KRIVEC, 3. razred

MAMICA

Rada te imam, moja edina.
Tudi če jezna si, vem,
da rada me imaš.

Ko pogledam te v oči,
smeh iz njih žari.

Rada te imam,
za nič na svetu te ne dam.

Rada te imam,
moja edina MAMA.

Nežka KONEČNIK, 3. razred

NOGOMET

Rad imam nogomet,
od njega sem čisto zadet.

Ko trening se prične,
vse v meni zavre.

Ekipa naša je ta prava,
zato nasprotnika večkrat boli
glava.

Ko skupaj združimo moči,
naženemo jim strah v kosti.

Moj cilj je, da skupaj gole
ubranimo
in v reprezentanco pridrvimo.

Anže KAŠMAN, 3. razred

RAD IMAM ...

Rad imam čokolado
in rad pijem limonado.

A še raje imam brata,
ki mu Filip je ime.
Skupaj rada se igrava
in to prava je zmešnjava.
A najraje od vsega imam
družino,
mi vedno skupaj držimo
in imamo se super fino.

Jure ŠIRNIK, 3. razred

VSAK JE SAM SVOJE SREČE KOVAČ

V 3. razredu smo prvič dobili ocene. Za prvo oceno smo se morali naučiti pesem Zlata ladja. Pesem sem se učil zelo dolgo, pomagal mi je še stric Martin. Trudil sem se, da bi se jo naučil čim prej. Vendar mi je uspelo šele zadnji dan. Ko sem zjutraj prišel v šolo, sem bil zelo živčen. Vendar sem dobil pet. Bil sem zelo srečen, prav tako tudi moja mama. Videl sem, da sem za svojo pridnost bil nagrajen z dobro oceno.

Maks KARNER, 3. razred

SREČA

Sonce sije, lepo je.

Res všeč mi tole je.

Enkrat dobil sem brata, zdaj za vedno z mano je.

Čudno, a ne razjezi me.

Ah, sreča vedno z mano je.

Jure ŠIRNIK, 3. razred

Jure Širnik, 3. razred

Ajda Golob, 3. razred

BABIČINI SPOMINI

Ko je bila moja babica še deklica, je skupaj s sestrami kuhala krompirjevo juho in ajdove žgance. Ker mame ni bilo doma, je bila moja babica zadolžena za žgance, ki ji seveda niso uspeli in jih je prismodila. Kadilo se je po celi kuhinji. Ko se je mama vrnila, jih je najprej okregala, nato pa žgance skuhala sama.

Lea VRHOVNIK, 3. razred

Lea Vrhovnik, lik. krožek, 3. razred

MOJ SREČEN DAN

Nekoč sem atiju pomagala presejati zemljo. Seveda je večji del naredil on, jaz pa sem mu pomagala. Nato sva zemljo prepeljala do vrta. Ob tem sva se zelo potila in se utrudila, saj sva zemljo peljala štirikrat. Ugotovila sva, da potrebujeva nekaj osvežilnega, po navadi je to sladoled. Odpeljala sva se v Dravograd, kjer sva dobila odličen sladoled. Najpomembnejše od vsega pa je bilo, da sem si ga zaslužila, ker sem pomagala atiju in se ob tem še zabavala.

Ajda Golob, 3. razred

Lea Vrhovnik, lik. krožek, 3. razred

Julija LAMPRET, 3. razred

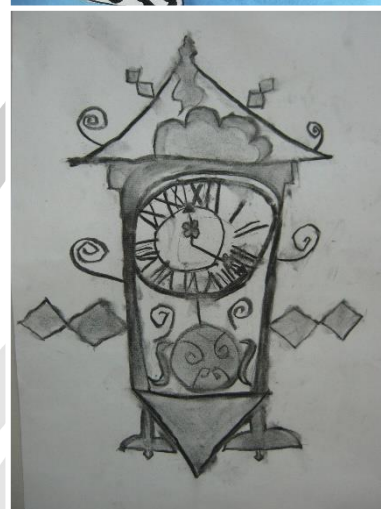
Nika Cokan, lik. krožek, 3. razred

Ajla Turčnik, lik. krožek, 3. razred

Tia Zajamšek, lik. krožek, 3. razred

Zarja Breznik, 3. razred

Ajla Turčnik, lik. krožek, 3. razred

Lea Vrhovnik, lik. krožek, 3. razred

Julija Lampret, lik. krožek, 3. razred

ČE NESREČA SE ZGODI

Kadar zagori, veter ponori,
se avto zaleti, poplava nam grozi
ali se kaj drugega zgodi,
pokličemo 112 in lahko smo brez skrbi.

Na 112 prijazna gospa se oglasi
in vpraša, kdo smo mi.

Povemo, kje, kaj in kdaj se je zgodilo,
da drevo na cesto se je skotalilo.

Gasilci urno bodo prihiteli
in za našo varnost poskrbeli.

Maša ČREŠNIK, 4. razred

IMELI SMO PROMETNO NESREČO

Bil je lep sončen dan, ko smo se s starši peljali z avtomobilom. Peljali smo se v Slovenj Gradec k teti, ker je tisti dan rodila dojenčka. Sonce je že zahajalo, zato se je cesta bleščala. Vozilo pred nami je zavijalo s ceste, zato je očka začel zavirati in skoraj je že ustavil. Takrat pa je nekaj počilo. Motorist je z vso silo treščil v naš avto. Jaz sem sedel na zadnjem sedežu. Še dobro, da smo bili vsi pripeti z varnostnim pasom. Očka in mama sta hitro izstopila iz avta in nas pomirila, da bo še vse dobro. Mama je poklicala številko 112. Očka pa je uredil vse drugo za dodatno varnost. Pomagal je tudi motoristu. Za opozorilo drugim voznikom je postavil trikotnik. Najprej so prispeli gasilci in naredili vse potrebno. Takoj za njimi pa policisti in reševalci. Reševalci so motorista odpeljali v bolnišnico. Policisti pa so od očka zahtevali potrebne podatke.

Tega dne ne bom nikoli pozabil. Bilo me je zelo strah. Včasih pomislim, kaj bi se zgodilo, če ne bi bili pripeti z varnostnim pasom.

Pohvalil bi rad zaposlene na Centru za obveščanje, saj so se na klic hitro odzvali in pomagali.

Jan REPNIK, 4. razred

KAJ IMAM RADA

Rada imam veliko stvari:
sonce, naravo, vse dobre ljudi.
Najraje na svetu pa starše imam,
z objemom jim nežnim polepšam vsak dan.

Rada imam svoj črni klavir,
prijatelje dobre, a včasih svoj mir.
Takrat se najraje v sobo zaprem,
med knjige se dobre rada ozrem.

Z INVALIDOM NA POČITNICAH

Tudi z invalidi je lahko lepo,
z njimi se zabavamo.

Skupaj smo na morje šli,
tam lepo smo se imeli vsi.

Oni ljudje so kakor mi,
le invalidnost življenje jim teži.

Dokler si zdrav,
si lahko bahav.
Če invalid boš postal,
življenje bolj boš spoštoval.

Če vidiš invalida v vodi čofotati,
se mu pridruži in ne bežati.

Žan KAŠNIK, 4. razred

Vsak dan se rada na trening podam,
v vodi kot riba že plavati znam.
Pozimi najbolj se snega veselim,
ko na smučeh po beli strmini drvim.

A čas mimo nas prehitro beži,
zato ga ne zapravljaj kar nekam v tri dni.
Saj največja je sreča, če lahko počneš,
kar te v življenju najbolj veseli.

Naja PORI, 4. razred

MOJA PSIČKA

Rad imam psičko, ime ji je
Ajša,
je lepa in majhna, hitra in
sitna.

Čeprav mi nagaja, rad jo
imam,
na sprehod jo peljem, z njo se
igram.

Ima svojo hiško, po hodniku
skaklja,
tam grize copate, se nagajivo
smehlja.

Teo KOREN, 4. razred

MOJA MAMA

Ti si moja mama, rad te imam,
ti si moja mama iz mojih sanj.

Ko sem bolan, zame poskrbiš,
kadar te rabim, mi ob strani
stojiš.

Ti si moja mama, nikomur te
ne dam,
le z očkom deliti te znam.

Tjaš SGERM, 4. razred

JANA

Moja prijateljica Jana
ni nič kaj drugačna, kot sem
sama,
vedno je nasmejana in
razigrana.

Huda žalost ji je na pot stopila
in jo za vedno na voziček
priklenila.

A v njenem srcu je dobrota,
ki je včasih lahko sirota.

Z njeno dobro voljo in
humorjem
tudi letos odrineva na morje.

Na morje odideva za teden
dni,
da pozabiva skrbi.

Toplo sonce, toplo morje,
nič ustaviti naju ne more.

Visoke palme, peščena obala
taka plaža je ta prava.

Tam sladoleda veliko imajo,
v morju pa školjke vabijo naju.

Zato, prijatelji moji,
sprejmimo invalide medse,
saj imajo veliko srce.

Kaja RAZGORŠEK, 4. razred

RAD IMAM ...

Rad imam zimske dni,
ko sedem na sani.
Vijugam levo in desno,
to pa zgleda blazno resno.

Rad imam poletne dni,
takrat se marsikaj zgodi.
Sonce, morje in kolo –
tako skrbim za svoje telo.

Nik VIDRIH, 4. razred

RADA IMAM ...

Rada imam mamico in ata,
ki moja sta in zlata.
Rada ju imam,
nikomur ju ne dam.

S sestro se igrava,
radi se imava.
V igri sem učiteljica,
ona pa vzgojiteljica.

Radi greva na igrišče
ali v gozd opazovat mravljišče.
Radi imava živali,
z njimi bi se ves dan igrali.

Maša ČREŠNIK, 4. razred

Z BABICO NA POČITNICAH

Imam babico Martino, ki je invalidka. Letos so jo operirali na hrbtenici in kolku. Ker je po operaciji okrevala v toplicah v Topolšici, me je za vikend povabila k sebi. Rezervirala si je sobo, v kateri je bila sama, zato sem z veseljem šla na obisk, da ji ni bilo dolgčas. Povabila me je tudi zato, da bi ji pomagala premagovati težave, ki jih povzroča invalidnost.

Mama me je odložila pred hotelom. Že na daleč sem videla babico, ki me je čakala. Skupaj sva odšli v njeno sobo. Po kratkem razgovoru sva se odločili, da greva v bazen. Ker ne sme nositi težke torbe in težko dvigovati, sem se ponudila, da bom torbo z brisačami nesla jaz. Babica se je v vodi razgibala, jaz pa sem ji tudi ponagajala.

Popoldne si je zaželela kratek sprehod. Ker je v termah urejenih veliko sprehajalnih poti, sva se odločili, da se bova sprehajali kar po parku ob hotelu.

Sprva se mi je zdelo smešno, ko me je prosila, če ji lahko oblečem nogavice in obujem čevlje. Seveda, saj se ni smela sklanjati, ker je bila operirana. Da med sprehodom ni bilo čiste tišine, sem ji pela pesmi. Ko se je babica utrudila, se je spočila na klopici, jaz pa sem odhitela na fitnes na prostem, kjer sem kolesarila in delala druge vaje. Po večerji sva utrujeni legli. A nisva hitro zaspali. Pogovarjali sva se dolgo v noč. Ko je prišel čas za odhod domov, mi je bilo težko, da bo babica ostala zopet sama. Ona pa se je samo smejala in rekla, naj odštevam dneve, saj bo čez pet dni že doma. Še večkrat bom šla z njo na počitnice, saj je moja babica »frajerka« med babicami.

Tia GRUBELNIK, 4. razred

TO JE RED

Tam, kjer je red,
je tudi nekdo pripet.

A tisti, ki se ne pripne,
ga nesreča čaka le.

Nikoli ne veš,
kaj se ti lahko zgodi,
zato se vedno pripni!

Sara VETRIH, 4. razred

Varnost v avtu pomembna je reč,
A kaj, ko prometa je vedno več.
Radi se z avtom vozimo vsi,
Nihče pa za varnost dovolj ne skrbi.
Od dneva do dneva hitimo vsi,
Saj se nam vedno nekam mudi,
Takrat pa na pas ne pozabimo mi.
Ne sédi v avto, če nisi pripet
In vedno imej v glavi ta nasvet.

Pripeti v avtu potrebno se je,
A tega premalo zavedamo se,
Saj naše življenje najpomembnejše je.

Naja PORI, 4. razred

Kaja Razgoršek, 4. razred

Sergeja Žvikart, 4. razred

Maša Črešnik, 4. razred

Teo Koren, 4.

Zala Založnik, 11k. krožek, 4. razred

Gašper Rotovnik, 4. razred

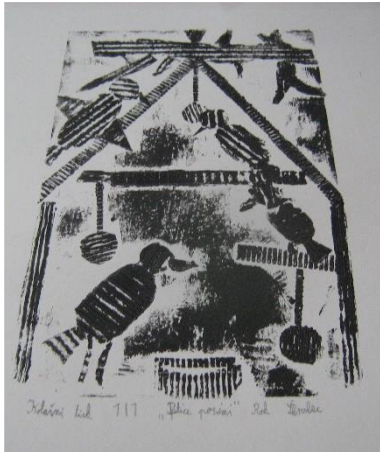
Rina Uršnik, 4. r.

Nina Boženka, 4. razred

Tristan Mlačnik, 4. razred

Rok Škrabec, 4. razred

Nejc Skornjšek, 4. razred

Naja Pori, lik. krožek, 4. razred

PETOŠOLCI

NARAVOSLOVNI DAN

Ob svetovnem dnevu hrane smo se odločili, da bomo imeli naravoslovni dan.

Odpravili smo na kmetijo Dobrovnik, šli smo peš. Pred hišo nas je že čakala Špelina mama Nina, ki nam je povedala, kaj bomo delali. Najprej smo šli v klet, kjer smo pekli žemljice. Iz testa si je vsak naredil svojo. Očistili smo peč in jih položili vanjo. Medtem ko so se pekle, smo šli pobirat jabolka. Tekmovali smo, kdo jih bo pobral največ, seveda smo zmagale punce. Špelin dedek je 'gajbice' s traktorjem zvozil domov, kjer smo takoj začeli s 'prešanjem mošta'. Seveda smo ga takoj poizkusili, vsak ga je spil en kozarček. Dedi nam je pokazal tudi, kako se naredi moka. Stroj je zelo ropotal. Pokazal nam je še pujske.

Ker se žemljice niso pravočasno spekle, nam jih je prijazna gospa Slavka pozneje pripeljala v šolo.

Na ta dan smo pridno delali, pa tudi veliko novega smo se naučili.

Teja KRAKER, 5. razred

OGLED KOROŠKEGA POKRAJINSKEGA MUZEJA

Ker smo pri pouku družbe spoznavali življenje v prazgodovini, smo se s sošolci in učiteljico odpravili še v muzej v Slovenj Gradec.

Zbrali smo se pred muzejem, počakali na vodiča in se odpravili na zgodovinsko pustolovščino. Začeli smo pri prazgodovini, ki se razdeli na kameno dobo in dobo kovin.

Najprej se je človek preživljal z lovom, kasneje je odkril ogenj, zato se je spremenila tudi njegova prehrana. Ukvarjati se je začel s poljedelstvom, izdelal je tudi prva orodja iz kamna. V naravi je našel kovino in ugotovil, da jo lahko oblikuje.

Spoznali smo tudi nekaj zelo pomembnih ljudi za našo zgodovino, saj so pomembno vplivali na naše življenje. Soklič je bil duhovnik, zbiral je starine in na podlagi tega ugotovil, da je Slovenj Gradec najstarejše mesto v

Mislinjski dolini. Danes imamo Sokličev muzej, kjer si lahko te starine in še veliko drugih predmetov tudi ogledamo. Hugo Wolf je bil znan skladatelj, Ksaver Meško pa je bil duhovnik in pisatelj za odrasle in mladino. V muzeju smo si ogledali tudi 'afriško' zbirko, zasluga pa gre Francu Tretjaku, ki je dvajset let preživel v Afriki. V nadaljevanju smo si ogledali obzidje, ki je služilo kot obramba pred sovražniki. Z avtobusom smo se odpeljali na Legen k cerkvi sv. Jurija. V njeni notranjosti smo videli odkrite grobove, ki so pod steklom in so namenjeni za ogled. Ta cerkev je baročna.

Gospod Marjan Kos nam je povedal veliko zanimivega, veliko pa smo vedeli že prej, saj smo se o tem učili v šoli.

Eva PARADIŽ, 5. razred

KO POKLIČEŠ 112

Ko pokličeš 112, se gasilci oglasijo.
Ko se alarm sproži,
gasilci urno pohitijo,
da na požar ne zamudijo.

Vse požare hitro pogasijo
in že veselo domov odhitijo.

Vsi ljudje se veselijo,
da gasilci požar uspešno
pogasijo.
Saj srečen je lahko le ta,
ki svoj topel dom ima.

Taj GROBELNIK, 5. razred

PESMICI O PASTIRČKU

Pastirček zjutraj se zbudi,

a ovčkam nikjer več ni.
Brž na pašnik odhiti
in se z njimi veseli.

Pastirček zdaj na travniku stoji
in ovčkam veselo govori:
»Hitro pridite,
ker zdaj v hlevček morate.«

Ovčke so vrnile se,
zato pastirček smeje se.
Brez njih živeti noče,
saj le njih hoče.

Lana GNAMUŠ, 5. razred

Pastirček Nik je norčav,
saj ves dan bi se le igral.
Na piščalko piska pi, pi, pi,
pa, pa, pa – razigrano
pastirček igra.

Mleko namolzel zvečer bo
pastir,
iz njega izdelal bo skuto in sir.
Če mleko in sir gresta ti v
slast,
glasno zamukaj kravam v čast.

Tjaša TRETJAK, 5. razred

ZGODILA SE JE NESREČA ...

Imela sem babico Marino, na katero sem bila zelo navezana.

Nekega lepega poletnega dne se je odločila, da nam bo nabrala češnje. Splezala je na drevo in kar naenkrat se je zgodila huda nesreča. Stopila je mimo lestve in padla je na tla. Pri padcu si je hudo poškodovala hrbtenico.

Klicala je na pomoč, pa je sprva nihče ni slišal. Sosedovi so pospravljali okrog hiše in so zaslišali glasne klice. Prihitali so na pomoč in takoj poklicali reševalce. Ata in deda sta se zelo prestrašila, babico pa so odpeljali v bolnišnico v Slovenj Gradec. Zdravniki so se zelo trudili, saj so želeli, da bi babica spet hodila. Ampak na žalost ni bilo tako.

Moja babica, ki je bila vedno vesela in razigrana, je ostala priklenjena na invalidski voziček do konca svojega življenja.

Nika GNAMUŠ, 5. razred

Nekega zimskega dne sva se z bratom sankala. Čez nekaj ur sta se nam pridružila še bratranka Nuša in bratranec Aljaž.

Sankanje je bilo zdaj še bolj zanimivo in zabavno.

Aljaž se je spomnil odlične ideje, da bi naredili veliko skakalnico. To smo tudi storili. Potrebovali smo veliko snega in lopate. Ko smo jo naredili, smo pričeli skakati po njej. Zunaj se je počasi mračilo, prišel je očka in rekel: »Še en skok, potem pa domov!« Vsi so normalno in varno skočili, potem pa sem bil na vrsti jaz. Vsi so pozorno gledali, kako sem se pognal po skakalnici, skočil sem visoko in priletel naravnost na hrbet. Močno sem se udaril, dva dni nisem mogel hoditi.

Iz tega dogodka sem se naučil, da moramo biti previdni pri vseh športih, tudi pri sankanju.

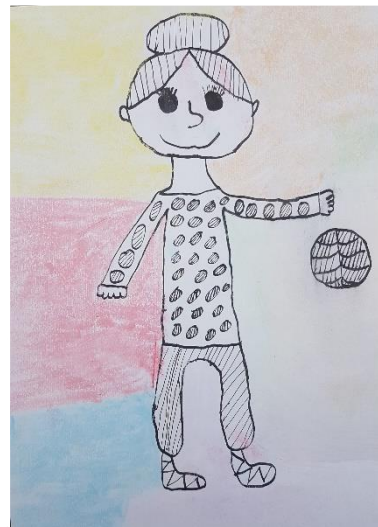
Teo KRNETIČ, 5. razred

Nika Smolinger in Nika Gnamuš, 5. razred

Špela Konečnik, 5. razred

Teja Kraker, 5. razred

Tjaša Tretjak, 5. r.

Jaka Ocapek, 5. razred

Zoja Sedelšak, 5. razred

Nace Verbnjak, 5. r.

VETROLOM

Bilo je lepo popoldne. Po verouku sem šla po mlajšo sestro v 1. razred. Ko sva prišli iz garderobe, je sunkovito zapihalo. Obe sva se morali upreti, če ne, bi naju odpihnilo.

Čakali sva na mamo. Mama je čez nekaj časa prišla in odpravili smo se pred Tuš v Dravogradu. Tam nas je čakala moja starejša sestra. Mama je stopila ven in spet je močno zapihalo. Tudi moja mama se je morala upreti vetru.

Ura je bila že 15.30, ko smo prišle do ovinka v bližini naše hiše. Ni nam uspelo priti do doma, saj so tam stali avtomobili naših sosedov. Pred vsemi temi avtomobili pa je ležalo podrtó drevo, pod drevosom pa električna

žica. Nekdo je že poklical številko 112. Gasilci PGD Dravograd so prišli do nas in nam vse razložili. Avtomobile smo pustili pri ovinku in šli peš do doma. Doma je bilo zelo dolgočasno, saj ni delalo nič. Ata je priključil agregat, da smo imeli elektriko vsaj v dnevni sobi. Mami je telefon kar naprej zvonil. Ali jo je kdo klical ali pa je bil odzivnik. Šteli smo intervencije in jih našteli več kot 13. Zvečer smo si krajšali čas s tem, da je vsak zapel nekaj pesmi.

Zvečer je šla mama v nočno službo. Vsi smo šli spat, a hkrati smo se bali, da se bo na nas podrlo drevo. Naslednji dan bi moral na šoli biti božični bazar, a je zaradi okoliščin odpadel. Učiteljica je rekla, naj poslušamo radio, ker bodo povedali, kdaj bo pouk. V sredo smo normalno prišli v šolo in glavna tema pogovora je bila, kdaj bo božični bazar.

Na jasi, kjer je bil gozd, zdaj stoji le še nekaj dreves. Vse ostalo se je podrlo. Moja mama in sosedje pravijo, da je vetrolom povzročil veliko škodo.

Dnevi so bili dolgi, a vsaj družili smo se. Elektrike nismo imeli do petka, takrat so nam naredili začasno elektriko. V soboto je elektrike spet zmanjkalo, saj so nastavljali prave žice. Zaradi začasne elektrike so se nam popolnoma uničile varovalke. Popravili so nam varovalke in vse je bilo po starem, le da je zdaj v gozdu veliko manj dreves. Ta vetrolom je bil najhujše, kar sem kdaj doživela.

Nika SMOLINGER, 5. razred

PRAVLJICE PETOŠOLCEV

Začarani meč

Za devetimi gorami je pred davnimi časi živel zmaj, ki je rušil gradove.

Vitezi so tega zmaja hoteli ubiti, vendar je pogosto bruhal ogenj in mu niso mogli nič storiti.

Kralj je spraševal, kdo bi šel v zmajevo luknjo in ga ubil, a nobeden od vitezov si tega ni upal. Naslednji dan je prišel vitez z belim konjem. Kralj ga je vprašal: »Kaj hočeš?« Vitez mu je odgovoril, da lahko ubije zmaja, ampak za nagrado hoče imeti princesko. Kralj se je strinjal. Vitez se je nemudoma odpravil na pot, nasproti so mu pritekli palčki in mu dali velik, zlat meč.

Vitez je stopil do zmaja in ga z enim zamahom ubil. Za nagrado je dobil princesko, s katero mogoče še danes srečno živita.

Aleks JESENIČNIK, 5. razred

Čarovnica in princ

Pred davnimi časi je živel princ Toto, ki je hotel uničiti čarovnico. Za njeno uničenje je začel mešati napoj, a ni imel vseh sestavin. Ponje je moral na Črno goro, ki je bila zelo visoka. Do nje je lahko prišel le peš.

Prišel je do prve sestavine, to je bila strupena trava. Vzel jo je in šel naprej. Ob potki je zagledal čudežno ptico. Ptica mu je dala čarobno preprogo, zato se je lahko odpeljal do vode, v kateri je bil čudežni napoj. Iz gozda so skočili palčki in mu svetovali, naj nabere še nekaj posebnih brinovih jagod. To je tudi storil in vse skupaj zmešal. Napitek je odnesel čarovnici, spila ga je in takoj umrla. Rešil je princesko, katero je imela čarovnica zaprto več kot tisoč let.

Princ se je kasneje z njo poročil in imela sta sedem otrok.

Stoš ŠIRNIK, 5. razred

Začarana princesa

Pred davnimi časi je živel zloben čarodej Strašni. Vse ljudi, ki so šli mimo njega, je začaral v pošasti.

Čez nekaj dni je prišel mimo princ, ki se je delal, kot da je hlapec. Namenjen je bil k čarodeju Strašnemu, vendar se je že temnilo, do njegovega doma pa bi moral hoditi še sto ur. Nekaj časa je hodil in zagledal staro gospo, ki je ob vodnjaku prala oblačila. Šel je do nje in se ji pridružil. Pomagal ji je pri delu, ženica pa ni

spregovorila niti besede. Naenkrat je izginila in se vrnila z lističem, na katerem je pisalo: »Čarodej me je začaral, zato sem tako stara, v resnici pa sem princesa iz Devete dežele.« Princ se je odločil, bo šel takoj do čarodeja v grad in izničil njegovo moč. Ko je prišel do gradu, je čarodej spal, zato je princ splezal skozi okno. Našel je čarobno kroglo, jo vrgel v čarodeja Strašnega, ki je takoj izginil. Princ je hitel nazaj k princesi in jo poljubil. Povedal ji je, da on ni hlapec, ampak princ iz Desete dežele. Odšla sta v njegovo kraljestvo, kjer sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Aljaž BALAŽIČ, 5. razred

Čarovnija zmajev

Nekoč je za devetimi gorami in za devetimi vodami živel zmaj z imenom Ognjebruh.

Vsi vitezi so ga hoteli ustaviti, a je vse požrl. Kralj je poslal razpis, da tisti, ki ujame zmaja, dobi vse, kar si zaželi. Razpis je prišel tudi do mladega viteza, ki se je odločil ubiti zmaja. Vitez je odšel po svetu iskat dobrega zmaja Vodošprica. Na poti je priletel v roke razbojnikom, ki so ravno ropali po svetu. Skoraj so ga ubili, a ga je v zadnjem hipu rešil zmaj Vodošpric in ga odnesel v svoj brlog. S svojo čarovnijo mu je zacelil rane. Vitez se mu je zahvalil, nato pa sta skupaj odšla k Ognjebruhu, da bi ga uničila. Vodošpric mu je v grlo špricnil vodo, tako Ognjebruh ni mogel več bruhati ognja, vitez pa mu je v vrat zaril ostro rezilo. Odrezal mu je glavo in jo odnesel kralju. Zaželel si je, da bi vsak siromak dobil vrečo zlatnikov in njegova želja je bila uslišana. Vsi so ga spoštovali in ga imeli za heroja, saj je ubil zmaja, ki je pustošil po njihovi zemlji.

Tako je vitez kot heroj živel še dolgo in srečno, zlatnikov pa so tudi imeli vsi dovolj.

Jaka OCEPEK, 5. razred

ŠESTOŠOLCI O PRIJATELJSTVU IN LJUBEZNI ...

CENIM PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je nekaj neprecenljivega, saj ga ne moreš kupiti. Vezi, ki jo vzpostaviš s prijateljem, ne more nihče razdreti. Pravi prijatelj ti pomaga, ko potrebuješ pomoč, in je s tabo, ko ti je hudo. Ima te neizmerno rad in te ne blati za tvojim hrbtom. Z njim doživiš vse najlepše in dragocene trenutke. Če te zapusti, pomeni, da ni bil nikoli tvoj pravi prijatelj.

Jaz imam zelo veliko prijateljic. Z njimi doživim veliko najdragocenejših trenutkov, ki mi jih nihče ne more vzeti. Pomenijo mi največ na svetu in jih imam zelo rada in jih nočem nikoli izgubiti.

Svojim prijateljem zaupam svoje največje skrivnosti, ker vem, da jih ne bodo izdali za nič na svetu.

V svojem življenju sem srečala že veliko oseb, ki so govorile, da so moji pravi prijatelji in da me ne želijo nikoli izgubiti. Na koncu sem spoznala, da so mi lagali v obraz. To boli, ne navzven ampak navznoter ...

Tudi ti boš v svojem življenju srečal enake ljudi, imeli bodo le druge obraze. Ampak ne smeš se obremenjevati zaradi takšnih ljudi, saj niso vredni tvojega zaupanja in ljubezni. Zato moraš najprej zaupati vase, saj šele čas pokaže, kdo je v resnici tvoj prijatelj in kdo ne. Takrat se zanesi na svoj občutek.

Aša SLEMNIK, 6. razred

Likovni krožek, 6. in 7. razred

Likovni krožek 6. in 7. razred

Likovni krožek, 6. in 7. razred

PRAVI PRIJATELJI

Prijatelji so pravi blagoslov,
saj brez njih ti dolgčas ni,
ko sam si tiste dni.
Brez njih res težko grem domov.

Pravi prijatelji ti stojijo ob strani,
tudi če se nekdo s tvojo notranjostjo hrani.
Prijatelj ti pomaga,
ko nekaj ne razumeš.

Pojdi še danes do svojega najboljšega prijatelja
in mu reci: »Rad te imam,
nikomur te ne dam!«

Alja URŠNIK, 6. razred

PRIJATELJ JE ...

Prijatelji so kot najlepše
cvetoče rože.
Vedno smo srečni,
ko jih zagledamo.

Pravi prijatelji
ti ne dajo kraljevskega zlata,
raje ti poklonijo toplo besedo,
ki ti prebudi srce.

Vsi potrebujemo prijatelje –
stare, da se z njimi staramo,
in nove, da zaradi njih ostanemo mladi.

Jan KUŠEJ, 6. razred

KAJ JE PRIJATELJSTVO?

Kaj je prijateljstvo?
Nežna beseda, močni objem,
mogoče soseda, ki čaka na zven?
Je sreča, ki manjka,
ko sam na razpotju stojiš,
nekoga pogrešaš in nič ne dobiš?
So solze veselja in žalosti zven,
ko ob tebi stojijo in nič ne želijo?

Takrat hitro spoznaš,
da je prava sreča, če prave prijatelje imaš.
V dobrem in slabem
živijo s teboj,

ko nekoga potrebuješ,
srečo in žalost s tabo delijo.

Prijateljstvo je lepa beseda,
kadar pravi prijatelj ti želi
le sreče, veselja in snega,
če smučati se ti zaželi.

Nikar ne pozabi na slabe ljudi,
ki na obrazu ti srečo želijo,
a v srcu veliko slabih dni.
Takrat se tiho obrni in spomni
se drugih ljudi,
ki nekaj imajo in nudijo prijateljstvo ti.

Tinkara MEDVED, 6. razred

LJUBEZEN

Enkrat bom srečala ljubezen.
Strah me je!
Pravijo, da je ljubezen bolezen.

Kakšna bolezen je to?
Ali bom morala v bolnico iti
in tam z zdravniki govoriti?

Čez nekaj let
ljubezen sem spoznala,
svojim starim izjavam
sem se smejala.

Z mojim princem na belem konju
večno srečna sem bila,
on je bil pol mojega srca.

Svojim otrokom sem pripovedovala,
da ljubezen ni bolezen
in da je bolezen zdravilo,
tako pravo mamilo,
ki te zasvoji
in ti vsak dan popestri.

Povedala sem jim tudi to,
da ljubezen je nekaj najlepšega,
naj uživajo s partnerjem vse dni,
dokler tega enkrat konec ni.

Anika SEŠEL, 6. razred

Aša Slernik, 6. razred

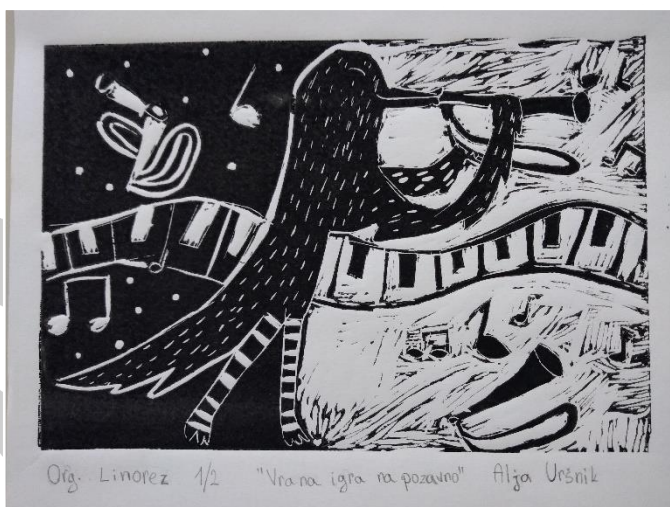
Anika Sešel, 6. razred

Katja Naglič Gaberšek, 6. razred

Tjaša Rapuc, 6. razred

Alja Uršnik, 6. razred

SEDMOŠOLCI O ...

POMLAD

Pomlad končno je prišla,
mrzli zimi je ušla.
Snežno odejo je odkrila
in rožice nam posadila.

Sonček na nebu že toplo sije,
nam pa srce veselo bije.
Zunaj ptiči že čivkajo,
saj pomlad že dolgo čakamo.

In že bliža se poletje,
mi nabiramo še zadnje cvetje ...
Lara KOTNIK, 7. razred

POMLAD

Pomlad je nekaj najlepšega,
takrat vse cveti in
ptički veselo pojejo.

Takrat je res lepo.
Najraje v pomladi imam,
ko grem na sprehod in
sonce se smeji.
Takrat je res lepo.

Na vrtu pomagam mami
saditi čebulo in krompir,
zalivava rožice ...
Takrat je res lepo.

Pomlad je res pravi zaklad.
Še živali se takrat prebudijo
in na prosto hitijo.
Takrat je res lepo.
Nežka KOLAR, 7. razred

PRIJATELJSTVO JE ...

Prijateljstvo je kakor pesem,

ki zapojemo jo vsi,
vsak jo zna, vsak jo igra
na strune svojega srca.

Prijateljstvo je kakor knjiga,
ki beremo jo radi vsi,
za ene dolga, za druge kratka,
dobrodejna, vedno sladka.

Prijateljstvo je kakor misel,
življenju daje pravi smisel,
ljudem vseh barv in vseh starosti
pot pokaže do modrosti.

Prijateljstvo je kakor igra,
ki igramo se jo radi vsi,
vsak na svetu jo pozna,
v vseh jezikih se jo igrati da.
Zoja GNAMUŠ, 7. razred

ŠPORT

Že od rojstva sem brez nog,
imam le telo in dvoje rok.
Čeprav na invalidskem vozičku sedim,
se tudi ob športu sprostim.

Ja, res je tako!
Tudi invalidi smo športniki lahko.
Ni le šah za nas, kjer velja bonton,
mi tudi radi prevozimo kakšen maraton.

Zato zdaj poslušajte me vsi:
Invalidi smo ljudje kot vi!
Čeprav na drugačen način športe izvajamo,
se ne predamo, ampak vztrajamo.

Tjaša AŽNIK 7. razred

Likovni krožek, 6. in 7. razred

MOJA ŠOLA

Osnovna šola Šentjanž je bila dolga leta osemletna OŠ, sedaj pa je devetletka. Na naši šoli je okoli dvesto učencev, ki jih uči približno 20 učiteljev in učiteljic. Na šoli sta zaposleni dve najboljši kuharici, ki nam kuhata hrano, ki je ne najdeš daleč naokrog. Za šolo pa skrbimo vsi učenci, najbolj pa tri čistilke, ki poskrbijo, da se šola sveti. Seveda pa šola ne bi bila šola brez našega hišnika. Šola ima najboljšo ravnateljico, Dragico Jurjec, ki skrbi, da naša šola sploh stoji. Najzanimivejša učilnica je učilnica za biologijo ter kemijo, saj tam ustvarjamo poskuse in zganjamo razne vragolije. Potem je tukaj tudi računalniška učilnica, kjer se ti oči zasvetijo ob pogledu na računalnike, ki te vabijo.

Šola pa seveda ni šola, če ni telovadnice, kjer se učenci razdivjamo. Naša šola je res zanimiva in ni mi žal, da se šolam tukaj.

Hana FILIPIČ, 7. razred

MLADOST JE NOROST

Pravijo, da je mladost norost. In res je tako.

Ko si mlad, brezskrbno uživaš življenje. Zjutraj ti ni treba skrbeti, da bi preslišal budilko, ker te tako ali tako zbudijo starši. Zajtrk te tudi že čaka na mizi, nato se samo še oblečeš, vzameš torbo in odhitiš proti šoli. Skrbi te samo še to, kaj bo učiteljica rekla, ker si malo zamudil k pouku, ker si moral na telefonu odigrati svojo najljubšo igrico ali ker nisi naredil domače naloge ali kaj podobnega. Pa še tega si nekateri ne ženejo preveč k srcu ...

Veliko mladih že kar zgodaj v mladosti zabrede v težave. Nekateri iz radovednosti, drugi zato, ker mislijo, da so tako pač večji frajerji, tretji zato, ker to vidijo pri odraslih. Odrasli so nam vedno za vzor. Vedno več je otrok, ki so poskusili alkohol, oziroma se že predajajo alkoholu in tako uničujejo svoje zdravje. Ne zavedajo pa se nevarnosti tega početja in kako hude so lahko posledice. Začeti je zelo lahko, končati pa malo težje, ker alkohol je neke vrste droga.

Tudi med svojimi vrstniki poznam veliko takšnih, ki so ga že poskusili. Sam tega še nisem storil in tudi nimam namena. Raje kot to, se posvetim športu. Mislim, da bi bilo bolj pametno, če bi se tudi drugi otroci bolj posvečali športu in drugim dejavnostim in se na takšen način dokazovali. Že od malih nog naprej namreč igrim nogomet in treniram judo. Nočem se postavljati s tem, koliko in kaj sem spil, ampak z rezultati na

športnem področju. Vem, da alkohol ni zame, in nihče me ne bo prepričal v to, da bi ga poskusil. Jaz sem našel svoje veselje v športu in ga ne zamenjam za nič drugega.
Sem mlad, vesel in pogumen, zato sem alkoholu rekel NE!!

Žak ŠULER, 7. razred

Škrata Prav in Narobe

Nekoč ne dolgo nazaj sta živela Prav in Narobe. Narobe je naredil vse , Prav je pa naredil vse . V šoli je Narobe nikoli ni delal nalog in nikoli ni pospravil za sabo. pri pouku je klepetal in med odmori sošolce. Zato je bil vedno kregan in pisal ustvarjalne . Prav je vedno pisal . Zato nikoli ni bil kregan in vsi sošolci so ga meli radi. Narobe pa ni imel veliko . Ko je pisal že 17. ustvarjalni se je odločil da bo od zdaj naprej priden. Ampak to ni bilo lahko. Že veliko let je obljubljal da se bo popravil. Odločil se je da bo začel pisati naloge in nehal boksati sošolce. Naslednji dan je imel . Začel se je pogovarjati s in bil zelo vesel. Odločil se je da bo ostal priden in prijazen.

LJUBEZEN

Rada imam ljubezen.
Takrat vse cveti,
plamen se v očeh prižiga
in v srcu te skeli ...

V senco pod drevo se usedem,
razmišljam o njem cel dan.
On je moja bolezen in
edino zdravilo, ki ga imam.

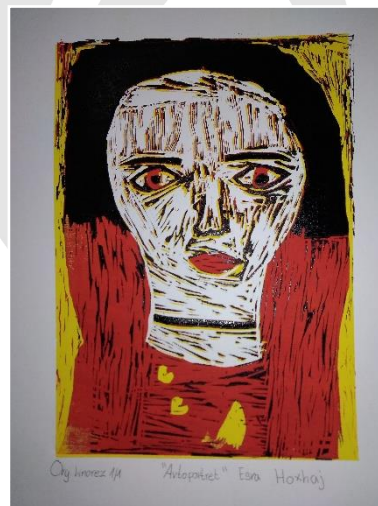
Klavdija VRBAČ, 7. razred

Karin Širnik, 7. razred

Lana Krajnc, 7. razred

Esra Hoxhaj, 7. razred

OSMOŠOLCI

Pouk likovne umetnosti, 8. razred

Laura Mori, 8. razred

Laura Mori, 8. razred

Neja Frajdl, 8.

Nastja Robin, 8. razred

Robin Nastja, 8. razred

Učenci 8. razreda

Jasmina Pokeržnik, 8. r.

DEVETOŠOLCI O LJUBEZNI ...

Ljubezen premaga sovraštvo

Ljubezen je lepo čustvo. Ko se rodiš, ti jo najprej dajejo starši. A bolj ko odraščaš, drugače si jo predstavljaš. Tako lahko pride tudi sovraštvo. Saj, če se mama in oče nimata rada, od njiju prihaja neke vrste sovraštvo. In to sovraštvo otrok lahko čuti.

Ali ljubezen lahko premaga sovraštvo? Kako ga premaga? Ali sovraštvo sploh kdaj zmaga? Na ta vprašanja še vedno iščem odgovore ...

Včasih gledam filme s takšno tematiko in se sprašujem, če se to res dogaja okrog po svetu. Do tega sovraštva med parom pa pride, kadar sta v stiski, nimata dohodkov in je iz dneva v dan nekaj narobe. Recimo: mož hodi iz službe in se ustavi na eni pijači, ko pride domov, pa ga žena ozmerja, kje je bil, ker jo je sama stiska prisilila v to. Na nek način se imata rada, ampak od njiju vsak dan prihaja sovraštvo.

Moja starša se včasih kregata, vendar pa ne toliko, da bi se sovražila, saj se imata zelo zelo rada. Včasih me sošolci povabijo v kino ali pa da bi šli po šoli na pico. Vprašam starša in mi rečeta ne, ker sem še premlad, da bi hodil ven sam. Iz jeze stečem v sobo in si mislim: »Joj, kako ju sovražim!« Vendar ju imam kljub temu rad, saj mi hočeta dobro. Saj vem, da delam napake, vendar se jih zavedam. Vem, da me imajo vsi bližnji in vsi tisti, ki so v moji okolici, radi, saj jih imam tudi jaz rad ...

Skoraj podobno je bilo pri Romeo in Juliji. Samo v njenem primeru sta bili skregani družini, ne pa Romeo in Julija. Imela sta se zelo rada. Nisem gledal filma, poznam pa zgodbo, saj smo jo brali v šoli. Še zdaj me pretrese, ko pomislim nanjo, saj je družinski večni prepir pripeljal do tega, da sta otroka umrla. Takrat so pozabili na sovraštvo, saj jim je le-to odvzelo njihov največji zaklad. Skoraj sem se zjokal, ko sem slišal to zgodbo, ker je res tragična.

Tudi jaz upam, da bom nekoč našel takšno ljubezen, in upam, da bova srečna.

Dani REPNIK

Ljubezen ta nima dna

Ljubezen je neko prečudovito čustvo, je nekaj, kar ostane v človeku za zmeraj in včasih pusti tudi posledice. Ljubezen je neskončna in neminljiva. Ko se ljudje med seboj povežejo, so neločljivi. Sicer pa ljubezen ni samo to, da ljubiš osebo, ki jo imaš rad. Obstaja tudi ljubezen do športa, učenja ali pa najpogostejša – ljubezen do družine.

Na lastni koži še nisem izkusila neminljive ljubezni, ki jo predstavljata Romeo in Julija. Se je pa že zgodilo, da sem se navezala na fanta. On je bil popoln ... Toda prav vsi se moramo zavedati, da so to samo najstniške ljubezni, ki pridejo in grejo. Že res, da nekaj zaljubljenecv ostane skupaj do konca dni, a teh je dokaj malo.

V šoli tudi že opažam 'te' poglede sošolcev in zbadanja, samo da bi se lahko fant in dekle ogovorila ali pa se pogledala iz oči v oči. Med nekaterimi se že pojavljajo iskricice. Se zavedam, da vsak hrepeni po kančku ljubezni oziroma nežni roki ali pa partnerju, ki bi mu zmeraj stal ob strani, ne glede na to, kaj se bo v življenju zgodilo. Torej – jaz osebno ne bi rekla, da iz te najstniške ljubezni ne more nastati nekaj velikega in lepega.

Ljubezen je lepa in lahko na svoj način premaga sovraštvo, kajti dve osebi, ki se ljubita, bosta vedno našli rešitev s skupnimi močmi. Ni prav, da najdeta rešitev v smrti, kot sta to naredila Romeo in Julija, samo da sta bila na koncu skupaj v raj. Če osebo ljubiš, ji ne boš škodoval ...

Vem, da smo zdaj še na nek način otroci, ki se še iščemo v življenju. Toda ali res ne smem biti zaljubljena? Sem delala napake, ki so mi ostale v spominu. Zaradi te nore najstniške ljubezni sem skoraj izgubila najboljšo prijateljico. Seveda je ljubezen med nami to rešila, ker imam ljudi okoli sebe zelo rada. Toda ko se enkrat navežeš na fanta, ki ima prav tako čustva, je to nekaj, česar ne pozabiš. Zgodilo se mi je tudi že, da mi fant ni vračal čustev in padla sem v depresijo. Toda ob meni so bili vedno prijatelji in družina, ki je skupaj z mano rešila te probleme.

Ljubezen je med nami, zapomnite si! Vsem privoščim vsaj del tega prekrasnega čustva ...

Ema GABERŠEK J.

Kar ljubezen mora, ni težko

Če bi me kdo vprašal, kaj je ljubezen, bi mu odgovoril, da je ljubezen občutek, ki te vleče k nekomu, ki ti je všeč.

Drugače je ljubezen čustvena navezanost in naklonjenost drugim osebam. Jaz še nikoli nisem bil zaljubljen, tako da sploh ne vem, kakšen je občutek in kako se takrat vedeš. Največkrat se zgodi, da se ljubezen pojavi v puberteti, kadar fantje odraščajo v moške in punce v ženske. Kadar si zaljubljen, se zraven tiste osebe, ki ti je všeč, včasih čudno obnašaš, jo gledaš in razmišljaš o njej, vedno hočeš biti zraven nje, se z njo pogovarjati in družiti in postati njen najboljši prijatelj. Lahko pa greš tudi predaleč in začneš osebo, ki ti je všeč, zasledovati

in vohuniti za njo, ji pišeš neprimerna sporočila ali pa ji pošiljaš slike, ki prikazujejo, kje vse je bila in kaj je počela, in to samo zato, ker si čisto obseden s tisto osebo. Te stvari se danes dogajajo po celem svetu. Je pa res zanimivo, kaj vse bi človek naredil za ljubezen. Najhuje je, če partner vara, ker takrat ni iskren do ljubljene osebe in to lahko vodi do posledic, kot so, npr.: samomori, ubijanje in sovraštvo ...

Danes smo se navadili, da ljubezen med sabo skrivamo in se igramo igrice drug z drugim. S tem smo si še bolj zakomplicirali odnose. Veliko ljudi je strah odpreti se nekomu, ker se bojijo, da bodo s tem postali nezaščiteni in ranljivi. Zaradi tega se začnejo posledično umikati in zapirati vase, to pa ustvari samó jezo, sovraštvo, ljubosumje in vse druge občutke. Ampak ljubezen je odpiranje na vseh ravneh in se je ni treba bati, ker ti lahko prinese veliko veselja in sreče.

Jaz trdim, da fant in punca ne moreta biti najboljša prijatelja, ker mi si izberemo prijatelja, ki nas dopolnjuje. Zato bo v prijateljstvu med fantom in punco vedno nekdo želel, da bi bila več kot samo prijatelja.

Kot sem že rekel, se na ljubezen ne spoznam najbolje, ampak nekega dne se mogoče bom zaljubil ...

Nejc GORENŠEK

Dani Repnik, 9. razred

Učenci 9. razreda

Diana Areh, 9. razred

DEVETOŠOLCI OB SLOVESU ...

Stopam na novo pot

Naša življenja so polna nepričakovanih dogodkov, dobro premišljenih odločitev in sprememb, ki vplivajo na osebnost človeka in smisel. Celotno življenje se moramo učiti in se soočiti z novostmi, saj le tako postane življenje res življenje.

Sedaj, ko se počasi poslavljamo od osnovne šole in je za nami že skoraj devet let guljenja šolskih klopi in učenja, se tudi jaz sprašujem in pogledujem nazaj, kako sem preživela in doživljala teh devet let.

Ko sem kot mala punčka vstopila skozi velika vrata osnovne šole v novi svet, so se mi porajala različna vprašanja, dvomi in strahovi. Bala sem se novosti in vseh teh novih ljudi, po drugi strani pa sem se veselila novega poglavja v knjigi življenja. Hitro sem se navadila novega sistema, učiteljic in učiteljev, predvsem sem se pa navadila sošolcev. Začeli smo spletati prijateljske vezi, se spoznavati ter razumevati. Vsako jutro sem vesela vstala iz postelje, predvsem ob misli, da bom tukaj – v našem razredu med dobrimi ljudmi in prijatelji. Priznam, da so leta kar prehitro minila in da so poleg sončnih trenutkov bili tudi oblaki in celo dež. Prijateljstva so se utrjevala vsako leto bolj in razumevanje med nami se je krepilo. Sedaj pa je napočil trenutek, ko se bo moralo vse spremeniti. Vem, da je prav tako, a me je strah nepoznanih ljudi in čisto novega okolja. Zelo mi je žal, da se bomo morali raziti in da se ne bomo več videvali vsak dan. Zdi se mi, da je to pomembna stopnica v našem življenju in da se bomo kljub temu da se moramo raziti, zelo radi spominjali vseh trenutkov, ki smo jih skupaj doživeli.

Na tej točki pa zelo veliko pogledujem tudi v prihodnost. Zrem morda celo predaleč čez oblake, a ne vem, kaj naj, če pa me nekaj tako močno žene naprej. Odločitev o nadaljnjem šolanju je bila zelo težka, a se mi vseeno zdi, da je pravšnja. Po eni strani se počutim že zelo odraslo, da grem v svet, po drugi pa se bojim ogromnega sveta in si ne upam pogledati čez stopnico. Vem pa, da se bo vse uredilo. V glavi mi ves čas odmevajo besede: »To je zelo pomembna odločitev za življenje.« Samo ne vem, kaj naj jaz že vem o življenju. Ob tej misli pa se mi poraja tudi veliko veselje, da bom spoznala nove prijatelje, da se bom približala poklicu, ki ga želim opravljati. Po eni strani me strah pred neznanim vleče naprej. Vem, da se bom rada spominjala vseh ljudi in

da bom obujala spomine iz osnovne šole z nasmehom na obrazu. Dobro pa se zavedam, da je pomembno, da nekaj končaš na vrhuncu lepega, saj bo le tako to tudi ostalo v lepem spominu.

Vesela sem, da sem bila v osnovni šoli med točno temi sošolci in da smo drug drugega močno zaznamovali v teh devetih letih. Zelo pa se veselim tudi odhoda naprej, od doma v svet. Vem, da je zelo pomembno, da človek sprejema odločitve in da se poda v spremembe, boljše ali slabše, saj samo to naredi človeka dobrega in pripravljenega na življenje.

Vem, da bom to leto zaključila s solzami v očeh. Vem pa tudi, da bom septembra vstopila v škofijsko gimnazijo z nasmehom na obrazu, pripravljena na vse novosti, in boljša oseba zaradi Vas, ki ste me naredili takšno, kot sem danes.

Ana KREFT

Izdelovanje

Tiskanje - suha igla,

Izdelovanje

Na razpotju

Blažka Merc Praper

V življenju nas doleti veliko lepih trenutkov. A ker življenje (žal) pač ni potica, se moramo pripraviti tudi na padce, naj so ti še tako strmi. Med resne stvari spadajo tudi odločitve. Kaj bomo v življenju in kje je naš cilj?

Kot majhni mi tega ni bilo treba vedeti, a danes že razmišljam, s čim si bom služila kruh.

Po šestih letih življenja so me posadili na trde šolske klopi in prisiljena sem bila šolo obiskovati najmanj devet let. Takrat se mi to ni zdelo nič hudega, ker je šlo vse lepo počasi. Tako je tudi prav. A ko snov postane težja in obširnejša, se mnogi naveličajo in ne vidijo smisla v tem 'trpljenju'. Jaz si na srečo s tem ne otežujem srca, saj vem, da mi bo to znanje koristilo v prihodnosti. Zato se pa imenuje osnovna šola in smo jo dolžni obiskovati. Ko slišim koga, ki se pritožuje nad določenim predmetom, se zamislim. Ali ne bi morala biti šola prostor, kjer človeški možgani kar sami vsrkavajo znanje? Ali smo za odpor do šole krivi sami?

Rada poslušam majhne otroke, ki neprestano govorijo, kaj bodo, ko bodo veliki. Od frizerk, kuharjev, vse do predsednikov in astronautov. Nihče nima te moči, da bi uničil njihovo željo. Edine, ki imajo to pravico, so ocene. Te zopet pokažejo realnost, postavijo te na trda tla, katera si prej le opazoval, medtem ko si se gugal na gugalnici otroštva. Pogosto je cilj spremenjen tudi zaradi težnje staršev, ki želijo imeti glavno besedo. To pa ni prav!

Tudi moje razmišljanje se je krepko spremenilo. Ko sem bila majhna, se mi je svetilo samo ime poklica, ne pa zares delo, ki ga nekdo opravlja. Hitro sem ugotovila, da zame niso ročna dela, ker žal nimam potrpljenja ter moji izdelki tudi niso tako zelo posrečeni. A jaz dvignem glavo in grem naprej, ker me v življenju čaka še ogromno drugih stvari. Zato pa smo originalni, da spreminjamo svet. Pred kakšnimi tremi leti me je veliko ljudi vprašalo: »Kam greš po osnovni šoli?« Tega vprašanja nisem nikoli marala, ker preprosto nisem znala odgovoriti.

Danes na srečo ni tako, a še vseeno ne vem, kaj bom v življenju. Gimnazija je še ena odskočna deska, na katero se moram povzpeti malo višje, a ko bom na vrhu, bom lahko skočila, kamorkoli bom želela. Kljub temu mi podaljša razmišljanje še za štiri leta. Takrat bom tudi bolj zrela. A še vedno ne vem, kam, kam po gimnaziji ... Res se mi smilijo tisti, ki prav tako ne vedo, kaj bi bili, pa se morajo odločiti že zdaj. To je lahko zelo stresno.

Ne znam opisati, kako se veselim prihoda na novo šolo, a včasih me stisne, ko se spomnim, da bom zapustila vse učitelje, delavce šole, učilnice, malice in kosila ter seveda svoje predrage sošolke in sošolce. S temi ljudmi sem dneve preživljala kar enajst let, če štejem še vrtec.

Srce parajoče je, kako smo pred devetimi leti bili vsi tako enotni, izgubljeni, danes pa zapuščamo prag te šole večinoma vsak v svojo smer. Skupaj smo šli skozi dobre, včasih slabe trenutke in to nas je izoblikovalo. Vem, da so vsi, od prvega do zadnjega, 'krivi' za oblikovanje moje osebnosti. Od njih sem se ogromno naučila. Le še par mesecev je pred nami, potem pa razhod. Vsak po svoje ... A kaj moremo, takšna je usoda.

Ugotovila sem, da ima vsak konec tudi svoj začetek. In moj konec je moj začetek. Res je, da ne maram slovesa, a medtem ko maham svoji preteklosti, me že z odprtimi rokami čaka prihodnost in želi, da padem v njen objem. Vem, da bo ta objem topel, nežen in miren, saj si svojo prihodnost krojim sama.

Blažka MERC P.

Pred neznanimi vrati

Sanje otrok o prihodnosti se rodijo že zelo zgodaj. Z njimi odraščamo, se razvijamo, se bogatimo. Sanje otrok so tudi vstopiti v prvi razred, prvi letnik ... To so bile tudi moje sanje – sedeti v šolski klopi, se učiti, iskati nove stvari ...

V meni je divjal vihar, srce mi je močno udarjalo, roke so se mi tresle, ko sem prvič stopila čez šolski prag. Takrat sem postala prava šolarica s torbo na hrbtu in risalnim blokom v roki. To je bilo to, kar sem si želela.

Leta so zelo hitro minila, med nami - sošolci so se spletale močne, prijateljske vezi, ki so enkrat napovedale sonce, drugič pa zopet dež. Bili smo kot vremenska napoved. Skupaj smo doživljali marsikaj: od kulturnih, izobraževalnih, raziskovalnih in ljubezenskih doživetij.

Smo v letih, ko puberteta ni pozabila na nas. Preobrazila nas je iz majhnih dečkov in radovednih deklic v velike, odraščajoče fante in punce, ki morajo prevzeti že kakšne odgovornosti.

Med odmori dekleta čebljamo, kam se bomo vpisale, ali bo tam lepo, kako se bomo navadili, ali se bomo srečevali po končani osnovni šoli. Pa tudi za nazaj obujamo spomine o tem, da nismo bili vedno pridni in ubogljivi, da smo bili tudi radovedni, neubogljivi, neučakani, nagajivi in nismo zmeraj ubogali učiteljic. Vendar so nas zmeraj tolerirale glede tega. Dale so nam več kot le znanje, pokazale so nam, kako se naj borimo, da zmagamo v boju.

In tako smo na koncu osnovne šole, a vendar spet na začetku. Na začetku poti, ki je posuta s cvetjem in trnjem. Vse bolj se nam bliža svet odraslosti, ko hočemo narediti vse sami; čeprav nam starši želijo pomagati, mi ostajamo gluhi. Mislimo si, da nas ne razumejo in ta občutek je obojestranski.

Svojo življenjsko pot hočem nadaljevati v gimnaziji. Uffffffff, kako težko se sliši ta beseda, a hkrati zelo lepo. Srednja šola oz. gimnazija mi je prioriteta. To mi bo pomagalo v življenju, da bom lahko uresničila sanje, ki jih imam. Vsak korak v življenju je težek, ampak mislim, če si nekaj močno želim, ni nič nemogoče.

Jeseni bomo postali tako imenovani »fazani«. Porisali in popisali nas bojo od glave do nog. Ampak tako je, ko vstopiš čez šolski prag srednje šole. In zato bomo morali zavihati rokave in iti veselo na delo. Preden bomo to naredili, moramo končati osnovno šolo, preživeti tudi (verjetno) nepozabni končni izlet, valetu, ki jo že nestrpno čakamo in upamo, da bo šlo vse po načrtih. Potem sledi nekaj najboljšega in najobširnejšega, to so počitnice, ko bomo lahko lenarili in se spočili, nabrali energijo za novo šolsko leto in ustvarjali načrte za prihodnost.

V teh letih osnovne šole je bila šola zame kot drugi dom, kajti pol dneva sem preživela s sošolci. A zdaj se mi odpirajo vrata, skozi katera bom stopila sama. Vem, da ne bo lahko, ampak treba se bo potruditi.

Končuje se naša osnovnošolska pot. Veliko je vrat, ki nas vabijo, da bi nadaljevali naše šolanje. Želim si odlično končati osnovno šolo, potem gimnazijo in se vpisati na fakulteto. Kam, še ne vem. V gimnaziji bom spoznala veliko novih stvari, idej in na podlagi teh se bom odločila, kam me bo vodilo moje srce.

Diana AREH

Treba se bo posloviti

Pred mano leži bel list, prazen je, poln upanja, brezskrben in poln pričakovanja, kaj se bo zgodilo v prihodnje, tako kot sem bila brezskrbna jaz, ko sem prvič vstopila v šolo. Mislim, da sem z malo sreče in pomoči staršev naredila krasen prvi korak v svet.

Že od vsega začetka so se mi v glavi pojavljala različna vprašanja: Ali se bom znašla? Ali bom naredila kaj narobe? Bom imela prijatelje?

Moj vstop v prvi razred je bil lep. Veliko smo se naučili, se imeli preprosto lepo. Med nami so kot neka zvita lisička tekla leta, sklepali smo prijateljstva, se skupaj smejali in predvsem smo vse stvari počeli skupaj. V osmem razredu pa mislim, da se je naš razred zelo povezal. Stkali smo trdne vezi in na nek način postali neločljivi. Skozi leta smo pridobili kar nekaj novih sošolcev. Seveda so mi prirasli k srcu. Vseh devet let so bili oni tisti, ki so mi dajali oporo. Skratka, bili so moji prijatelji.

Sedaj sem devetošolka, ki ni čisto prepričana o svoji prihodnosti. Še vedno smo otroci, ki se skušamo prebiti v svet odraslosti. Strah me je, da se ne bom znašla v novi šoli, med novimi prijatelji ... Veliko razmišljam o svojih sošolcih in o šoli, v kateri sem preživela devet let, kar na jok mi gre, ko se začnem zavedati, da je pred nami - devetošolci še samo nekaj tednov. Upam, da bomo za konec oziroma za piko na i naredili še kaj norega in nepozabnega. Nekaj, kar me bo spremljalo in bom imela v mislih tudi v prihodnje.

Devetošolci bomo letos zapečatili krasnih devet let življenja in se podali na nova življenjska pota. Vsak izmed nas se bo odpravil po poti, za katero misli, da je najboljša zanj. Na nek način gremo vsak po svoje. Vsem mojim prijateljem privoščim le najboljše. To leto mi bo ostalo v spominu. Veliko je bilo kreganja, joka, zbadanja in še marsičesa, a vesela sem, da se po vsem tem, kar smo skupaj doživeli, še nismo razšli. Včasih smo naredili kaj narobe, a pomembno je to, da smo vse, kar smo storili, storili skupaj. Sošolce imam zelo rada in vedno bodo v mojem srcu.

Marsikdo mi reče, da je šola na prvem mestu. S tem se ne strinjam. Zame je najpomembnejša družina, ki me je že od vsega začetka usmerjala na pravo pot. Vedno so mi pomagali in mi še zdaj kažejo pravilne poti v življenju. Zavedam se, da mi želijo le najboljše. Potem je tukaj tudi ljubezen, ki ti včasih zmeša glavo, dobiš neke čudne občutke, počutiš se, kot da si v brezskrbnem raj, pozabiš na vse ostalo, nisi več to, kar si, postane ti vseeno za vse, ampak je lepo. Med najpomembnejšimi stvarmi so tudi moji prijatelji, moja opora, brez katerih moje življenje ne bi bilo enako. Vsi so mi vedno stali ob strani in nočem, da se to konča. A mi gremo in sledimo svojim sanjam.

Veliko stvari se mi sprehaja po glavi. Veliko je za razmišljati. Kako bom naredila naslednji korak v svet in kako bodo to storili moji sošolci? Pogrešala bom te prijazne, vedno nasmejane obraze ...

Ema GABERŠEK J.

Larisa Korinšek, 9. r.

Učenci 9. razreda

Žan Lukner, 8. r

112!

V zraku vidi se in vonja sivi dim ...
»Kaj, če kje gori?«
po pomoč hitim.

Na poti me visoka voda ustavi,
še eno pomoč potrebujem,
to podobno je poplavi!

Po hribu zvali se strašen plaz,
skočim vstran,
huh, ušla sem za las!

Pred očmi podirajo se mi drevesa,
tečem, kričim ...
Komaj rešila sem se potresa.

Vse skupaj se mi čudno zdi.
Zakaj vse na en dan?
Zakaj naenkrat toliko stvari?

Vem, da sem spala,
ker nekaj me predrami,
torej sem sanjala.

Še sreča, da budilka glasen zvok da,
ker bi se lahko zgodilo,
da po nepotrebem kličem 112!

*Blažka MERC P., 9. razred
(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju
'Naravne in druge nesreče'.)*

Nagrajenci regijskega natečaja Naravne in druge nesreče

112

Halo, halo, gasilci, a ste vi?
Pri nas gori!
Prosim, pohitite zdaj vi,
ker pri nas gori.

Gasilec prihiti
in hitro požar pogasi.
Vsi presenečeni smo,
da požara več ni.
Gasilec, hvala ti!

*Leon JEROMEL, 2. razred
(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju
'Naravne in druge nesreče'.)*

ŠTEVILKA 112

Številko 112 vsak človek pozna.
Zapomniti si je težko ni, saj to so le številke tri.
Kadar nesreča se zgodi ali pa kje zagori,
hitro to številko pokličemo mi.

Ko gasilec oglasi se nam,
natančno povemo mu, kam.
Le urno, le urno pot pod noge,
gasilci na kraj nesreče pridrve.

Gasilci junaki so ta pravi,
saj pomagajo ljudem in naravi.
Številka 112 pa naj se nam
malokdaj v življenju ponovi.

*Nik GNAMUŠ, 5. razred
(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju
'Naravne in druge nesreče'.)*

Podelitev nagrad

KO POKLIČEŠ NA POMOČ

Nedelja. Tako lepo se je začel dan. Sonce je že spustilo svoje prve žarke in me klicalo na svež zrak. Kolegici sta me že čakali pred blokom, da bi se odpravile malo potepat po mestu. »Ne pozabi se toplo obleči in pazi, kako prečkaš cesto!« sem še zaslišala mamin odmev iz kuhinje.

»No, punce, tej pa gremo!« Vsaka s svojim telefonom v roki smo prečkale križišče bred blokom in ravno, ko smo hotele kreniti po hribu navzdol, smo zaslišale glasno cviljenje koles, grozen krik in jok. Ljudje iz bloka so se začeli zbirati in gledati, kaj je narobe, me pa smo planile do mesta nesreče. »Aša, dej, dej, dej, hitro pokliči reševalce, hitro vtipkaj 112!«

Kot bi mignil, sem vzela telefon in poklicala to številko. Oglasil se je prijazen operater, ki me je prijazno pozdravil in vprašal, kakšno pomoč potrebujem. Ker je zdaj moderno, da se pogovarjamo kar po zvočniku, smo vse tri slišale, kaj je operater govoril in smo kar vse tri odgovarjale na njegova vprašanja. Najprej smo se morale predstaviti, povedati, kje se je nesreča pripetila in kaj se je sploh zgodilo. »Prosim, če lahko govori samo ena, ne morem razumeti vseh treh,« nam je še rekel prijazni operater, ampak me smo še kar povprek govorile v telefon. Potem pa sta Taja in Tisa obmolnili in pustili, da sem povedala do konca, kar je operater še hotel vedeti. »Koliko pa je poškodovancev in ali mogoče vidiš kakšne poškodbe ima?« je še vprašal in kot bi mignil sem mu povedala, da je starejšo žensko zbil avto na prehodu za pešce. Pravzaprav nisem mogla gledati tja, ker je bilo grozno ... Toliko krvi in tudi pomagati ne bi mogla dosti kaj, saj toliko pa tudi nisem večja v tem. Upoštevala sem bolj mamin nasvet, da če vidim kakšno nesrečo in ne morem pomagati, moram obvezno poklicati na pomoč in to sem tudi storila. Operater se nam je prijazno zahvalil za pomoč in nam povedal, da bosta na kraj nesreče prišla rešilec in policija.

Ni minilo dolgo, že je pridirjal rešilec in malo zatem še policija. »Ste nas vi poklicale, deklice?« so nas vprašali reševalci. Me pa smo samo prikimale, se nasmehnile in opazovale, kaj se bo zgodilo. Ubogi starki so nudili pomoč, ji sprali rane na čelu, komolcu in kolenu in jo dvignili na nosila ter v rešilcu odpeljali v bolnico. Z vsemi vklopljenimi lučmi in sireni!

Policija je še zasliševala voznika vozila, a nas to več ni zanimalo in smo šle dalje proti mestu. Popoldne, ko sva bili z mamo ravno po kosilu, mi je mama razlagala, kaj se je pripetilo na križišču pred bloki. Povedala sem ji, da smo me tri poklicale na pomoč in kako je vse potekalo. Mama se je samo nasmehnila, me pobožala po laseh in rekla: »Vedno moraš pomagati, saj nikoli ne veš, kdaj boš ti potrebovala pomoč tujih ljudi!«

Minilo je par dni, ko smo s kolegicami zopet hodile okrog pred bloki. Do nas je prišla tista starka, katero so odpeljali v rešilcu pred par dnevi. »Hvala, punčke, da ste poklicale reševalce na pomoč. Tu imate, ker ste si zaslužile!« in nam potisnila čokoladice v zahvalo. Bil je izjemno lep občutek, ko se ti nekdo zahvali za pomoč ... Prav krila ti da ...

Zato vedno pomagam drugim, če le lahko. Pomagaj jim tudi ti, saj nikoli ne veš, kdaj jih boš potreboval sam.

Aša SLEMNIK, 6. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)

Fotografski natečaj

FOTOGRAFSKI NATEČAJ

V mesecu oktobru že tradicionalno izvajamo nagradni fotografski natečaj.

Na letošnji fotografski natečaj z naslovom POVABIMO SONCE V ŠOLO je prispelo rekordno število fotografij. Udeleženci natečaja so v svoje aparate poskušali ujeti sončne žarke, barve sonca, veselje, radost in srečo. Fotografije so pripovedovale zgodbe našega kraja in nam pričarale lepote, ki jih v našem vsakdanu ne opazimo. Zajeti trenutki na fotografijah pa so nas očarali, prebudili in odprli oči.

Renata SEŠEL

HUDO NEURJE

Vreme je večkrat nepredvidljivo in povzročča težave. Tako se je zgodilo tudi 11. decembra 2017. Bilo je šahovsko tekmovanje. Udeležili smo se ga nekateri učenci naše šole. Odšli smo na OŠ Muta. Ko smo vsi odigrali do konca in so razglasili rezultate, smo se hoteli odpraviti nazaj domov, a nismo mogli, ker so nas obvestili, da se na cesto podirajo drevesa in je preveč tvegano stati v zastoju. Čistilke šole so nam dovolile, da ostanemo za nekaj časa v šoli. Skuhale so čaj in nam postregle z jabolki. Na cesto so že prispeli gasilci. Borili so se z drevesi. Mi pa smo bili še vedno v šoli. Tam smo delali nalogo, se hecali, pisali po tabli in gledali filme. Mislili smo, da bomo morali prespati v bližnjem hotelu. Učiteljica pa je bila veliko časa na telefonu in je obveščala starše. Šele po štirih urah smo končno odšli na avtobus. Bila je že trda tema. Počasi smo se vozili in čez nekaj časa prispeli do šole, kjer so nas čakali starši. Vsak se je odpeljal do doma, a mi smo komaj prišli domov, ker so na cesti še vedno ležala drevesa. Ko smo prišli v hišo, je bila cela temna. Zmanjkalo je elektrike.

Še dobro, da obstaja številka 112, da jo lahko pokličemo v takšnih in podobnih primerih.

Zoja SEDELIŠAK, 5. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)

LENA, MORJE IN JAZ

Letošnje poletje bilo je posebno,
nič dolgočasno, nikakor bédno.
Nisem sama obiskovala bazena,
saj z mano na morje šla je Lena.

Na prvi pogled ne zdi se drugače,
če poleg mene še ena punca v morje skače.
Lena ne loči dneva od noči,
ker ima že od rojstva poškodovane oči.

Pravi, da pogled ji sega v črno,
vendar zaradi tega življenje ni ji pusto.
Kljub slepoti znajde se v hiši
in od mene zagotovo trikrat bolje sliši.

Ko jaz sem med potjo še trdno spala,
je Lena skozi nos morje zaznala.
Zbudila me je in zakričala:
»Živela naša Slovenska obala!«

Na plaži je roke v pesek zarila,
previdno po kamnitih tleh je hodila.
Že preden je tisti dan zasijala lun'ca,
so ostali kričali: »Slepa je ta punca!«

Čeprav Lena to že celo življenje posluša,
vedno znova na to pozabiti skuša.
V roke sem ji posadila hladen sladoled
in s tem dejanjem razvedrila njen trenutno potrti svet.

Lena presenetljivo je samostojna,
a med njo in naravo je včasih vojna.
Logično, morskega dna ni opazila,
žal na črnega ježka je stopila.

Ko odrasli so ustavili bolečine,
Lenin strah pred morjem še vedno ne mine.
Poslušali sva valove in brali knjige,
jaz z očmi ... ona z roko ...
Ko prelepa sprostitev na morju je minila,
me je Lena s temi besedami v srce ganila:
»Tudi če nisem videla, kaj se dogaja,
v moji duši lep spomin ostaja!«

Blažka MERC PRAPER, 9. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju 'Z invalidom na dopustu'.)

Nagrajenka Blažka

NAŠA ANA

Naša Ana je poseben otrok. Naša Ana je otrok s posebnimi potrebami. Vsi jo imamo zelo radi. Brez nje bi bilo naše življenje drugačno. Pogosto ljudje čudno gledajo nanjo, a mi smo se tega navadili. Naša mamica nas vedno opozarja, da je Ana sicer drugačna od drugih, a je naša.

Ana se ne more igrati z nami, zelo poredko se nasmeje, a vseeno vemo, da nas ima tudi ona rada.

Med poletnimi počitnicami gremo na morje. Naše počitnice pa niso enake drugim, in sicer zato, ker gre z nami naša Ana.

Na morju Ana bolj poredko gre v vodo, ker je za njo velikokrat premrzla. Ker pa je na vozičku, jo je še težje dati v vodo. Pri večerji je samo tisto hrano, ki je bolj mehka. Ko gremo na kak sprehod ali v zabavišni park, mora nekdo ostati z njo. Po navadi je to mamica. Včasih bi mi radi, da bi bili vsi skupaj, a ponekod ona ne more. Ampak se kljub temu lahko zabavamo. Včasih zaspi in mi se lahko kopamo. Večkrat gremo na sladoled in tudi Ana dobi kakšno žličko. Celo nasmeji se večkrat kot doma. V sobi leži tako, da ji priredimo posteljo, da udobno spi.

Ko se vračamo z morja, ugotovimo, da pa vseeno ni slabo biti na morju z našo Ano - invalidom. In prav je tako.

Špela KONEČNIK, 5. razred

(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju 'Z invalidom na dopustu'.)

PEPCA

Pepca se je skozi gozd kobacala,
sama sebi se neumno krohotala.
V laseh je imela pentljo rdečo,
v levi roki pa veliko, raztrgano vrečo.

Pa mimo prišel sosedov je Miha,
si jo ogleduje, rokave si viha:
»No, no, Pepca, ali rabiš pomoč?
Če tako boš nosila, bo trajalo celo noč!«

»Kar tiho, kar tiho, mladenič bahavi,
ne veš, kaj nosim,« Pepca izjavi.
»Polno vrečo srebra in zlata!«
pogumno in vljudno še zraven doda.

Začudeno pogleda sosedov jo Miha,
hitro kot gazela domov jo popiha.
Pepca čisto brez slabe vesti
prečka, hodi čez peščene poti.

»Glej jo, glej jo, kako Pepca hiti!«
se oglašja Polonca in še dekleta tri.
»Ti bi tudi hitela, če vedela bi,

da v vreči so same drage stvari.«

Polonca prime se za koder v laseh,
ljubosumnost se vidi ji že v očeh.
A Pepca smeje se obrne stran,
pogleda na travnik z rožicami obdan.

Odloči se, ga prečka bliskovito,
na tleh zasledi Štunfarjevo Rosito.
»Pepca pa dela, ko ji treba ni!«
mala reče in čričke lovi.

»Si kaj rekla?« Pepca pogleda.
Rosita zavije z očmi in reče: »Seveda!«
»Oh, kako bi si želela tudi ti,
da v vreči nosila bi tono sladkarij.«

Pepca pride domov, celo pot momlja,
vrečo da na mizo in se usede na tla.
»Kako lepo je nositi vrečo polno vate,
da vsaj enkrat v življenju ljudje so pozorni nate!«

Blažka MERC P., 9. razred

*(Pesem je bila nagrajena na festivalu otroške poezije
Rima raja.)*

MOJA DOMOVINA

Moja domovina,
ljubezniva milina,
neokrnjena čistina –
ena in edina.

Vendar je neka zanka,
nekaj v tej kitici manjka.
Kje se mi zadržujemo,
mi, ki v domovini domujemo?

Manjka nam spoštovanje,
manjka nam znanje,
ki nam govori,
kako se v naši domovini godi.

Nekako šteje obnašanje,
zanašanje ali ponašanje.
Veliko pa šteje pogled
na ta naš preljubi svet, planet ...

Če vidiš onesnaženo okolje,
si samo govoriš: »Pa saj bo bolje!«
Če pa vidiš rumeno sonce, travo, reko
in to vsa leta,
si misliš: RAD SEM TU, KJER HIŠA MOJEGA STOJI
OČETA!

Slovenija je od Amerike precej drugačna,
a ni revna, ne bogata, ne lačna.
Pri nas se vidi tudi iz mesta
porasla, zelena gozdna cesta.

Naši otroci brez problema tuje ime dobijo,

NESREČA V DRUŽINI

Če pokličemo na številko 112, se vedno nekdo oglasi. To je namreč številka Centra za obveščanje. Povedati moramo, kdo smo, zakaj kličemo in kje je kraj nesreče. Dežurni ti zastavi nekaj pomembnih vprašanj. Na primer, če potrebujemo gasilce, nas vpraša, če je kdo v zagorelem območju in če vemo, kako je prišlo do požara. Kadar potrebujemo reševalce, ga zanima, kako je prišlo do nesreče, ali je kdo v življenjski nevarnosti, ali ponesrečenec krvavi in ali še diha. Kadar povemo, da ne diha, nas vódi in nam pove, kaj moramo narediti. Če pa potrebujemo policiste, nas vpraša, če smo koga osumili ali videli in če smo našli kakšno sled. Na Centru za obveščanje zelo hitro pošljejo ustrezno pomoč.

V naši družini smo že klicali na 112, in sicer lani septembra. Klical je dedek, ker je babica padla. Padla je v nezavest in obležala na tleh. Tekla sem k naši sosedki Evi. Ravno je imela stranke. Rekla sem ji, da je zelo nujno. Pustila je delo in prihitela, če bi lahko kaj pomagala. Pravzaprav nisem točno vedela, kaj se je sploh zgodilo. Bila sem zelo zaskrbljena. Preverili smo, če še diha. Dali smo ji blazino pod glavo. Čakali smo

na policah pa tuji izdelki stojijo.
Čevelj, narejen drugje, obujem,
pesmi se pojejo v jeziku tujem.

Ljudje radi potujejo,
si nova znanja pridobivajo.
A lahko je neka dežela lepa kar se da,
Slovenija bo še vedno naša 1 A.

K nam prihajajo turisti,
hvalijo našo državo brez zavisti.
Oni se po naših gorah veselo plazijo,
a nekateri Slovenci lepote teh hribov ne opazijo.

Za nekoga je domovina hiša,
za nekoga družina je ta prava,
nekomu celo naša narava,
nekomu le njegov domači kraj,
nekomu pa kar vse Slovenije raj.

Jaz mislim, da je domovina tam:
kjer srce poskoči, se ogreje,
kjer ti vsak spomin šteje,
kjer se ti nariše nasmeh,
se vidi iskrenost v očeh.

Kako naj domovina živi,
če jo imamo radi eden, dva, trije?
Vsi se moramo zavedati njene veličine,
le tako ji lahko srce domače bije.

*Blažka MERC P., 9. razred
(Pesem je bila nagrajena na literarnem natečaju 'Moja
rodna domovina'.)*

reševalce. Prišli so in babico odpeljali v bolnišnico. Vsak dan smo odšli k njej na obisk. Na srečo ji je bilo vsak dan bolje. Čez nekaj dni je dobila izvide. Imela je krvavitev možganov. Ker jo imam zelo rada, se zahvaljujem ljudem, ki delajo v Centru za obveščanje, saj so zelo hitro prišli na pomoč.

*Taja SKARLOVNIK, 4. razred
(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju 'Naravne in druge nesreče'.)*

KLIC NA ŠTEVILKO 112

Številka 112 je enotna evropska številka za klic v sili. Pokličemo jo, če potrebujemo nujno medicinsko pomoč, pomoč gasilcev, drugih reševalnih enot ali policije. Pokličemo tudi takrat, kadar opazimo pojave, ki predstavljajo nevarnost za življenje ali zdravje ljudi in živali.

Povedala vam bi naslednjo zgodbo ... resnično ali neresnično ... vaša izbira ... moje življenje.

Doma imamo avtodom in se radi potepamo po svetu. Seveda, kadar imamo čas. Veliko smo že prepotovali in ob tem spoznali, kako lepa je Slovenija.

Nekega dne smo trikrat poklicali številko 112. Odšli smo v Francijo, natančneje v Disneyland pri Parizu. Prišli smo ponoči, vendar od vznemirjenja nismo mogli zaspati. Drugo jutro smo že deset minut pred odprtjem nestrpnost čakali zabavo, veliko avanturo. Najprej smo odšli v veliko stavbo, hišo strahov in v dvigalo za prosti pad. Dvigalo je bilo res grozljivo, saj so naši deli telesa bili povsod, samo tam, kjer bi morali biti, ne. Mama je brez barve na obrazu zapustila dvigalo in s takšno hitrostjo odšla, da je spregledala bananine olupke, ki so ležale na tleh, in padla. Pri tem si je poškodovala levo roko. Oče je poklical na številko 112 in prišli so reševalci. K sreči kost ni bila zlomljena, ampak samo počena. Mama je vseeno dobila mavčno oporo, da bi ji kost zarasla nazaj. Mislim, da je bila celo vesela, da ji ni bilo več treba obiskati še kakšne hiše strahov ...

Z očetom sva nadaljevala avanturo po zabaviščnem parku. Čeprav je zabavišče zelo veliko, je bila gneča velika in kar nekaj časa sva porabila, da sva prišla na vrsto. Oče je postal žejen. Rekel mi je, naj počakam v vrsti, on pa bo odhitel po pijačo. Malo neprevidnosti in kolesar je tu ... Očeta je zbil, ker ga ni videl. Oče si je poškodoval desno roko, jaz pa sem poklicala reševalce na številko 112. Seveda se je po telefonu pogovarjal oče v angleškem jeziku, ker jaz še nisem govorila angleško. Očeta so reševalci oskrbeli z opornico in mu svetovali, naj roka počiva, da bo oteklina usahnila. Seveda nama ni preostalo drugega, kot da se vrneva v avtodom.

Tako, sedaj je bilo zabave konec! Zaradi jeze sem brcnila v kup, ki je bil na tleh. Seveda sem imela »srečo«, kako da ne ... V notranjosti kupa je bilo steklo, ki se mi je zarilo v najmanjši prst na nogi. Groza, kako to boli!!! Seveda smo morali ponovno klicati številko 112. Reševalci so me odpeljali v bolnišnico, kjer sem dobila dva šiva.

Proti večeru smo bili vsi trije v avtodomu, vsak s svojo poškodbo in nihče si ni upal na glas razmišljati, kdaj bomo morali ponovno poklicati na številko 112. Takrat pa se je meni utrnila misel: »Mama, ti si imela eno poškodbo - to je številka 1, ati, ti si imel eno poškodbo - to je številka 1, jaz pa sem dobila dva šiva - to je številka 2. Mislim, da sedaj nekaj časa ne bomo potrebovali te številke, saj smo jo v enem dnevu v celoti izkoristili.

Lepa je misel, da se imaš kam obrniti, kadar se ti kaj zgodi, in zato hvala vsem za iskreno in človeško pomoč.

*Tinkara MEDVED, 6. razred
(Prispevek je bil nagrajen na literarnem natečaju 'Naravne in druge nesreče', in sicer na regijskem in na državnem nivoju.)*

PROJEKTI

S PESMIJO OKOLI SVETA

Na OŠ Šentjanž pri Dravogradu imamo tri pevske zборе in verjemite, ko vsi zapojejo, se sliši daleč naokoli.

V letošnjem šolskem letu smo se že meseca septembra lotili skupnega projekta, in sicer potovanja s pesmijo okoli sveta. Izbirali smo pesmi z vseh celin našega planeta in ob pesmih spoznavali različno kulturo, jezike in plese držav. Na prireditvi ob Dnevu šole z naslovom S pesmijo okoli sveta pa smo se združili in s pesmijo objeli svet.

Otroški zbor 1. in 2. razreda je najprej spoznal afriške ritme in zapel pesem Čaj, čaj kulej, katere besedilo govori, kako so afriški otroci preganjali s polj nadležne ptice. Nato so se preselili v Louisiano in zapeli priljubljeno pesem You are my sunshine. Pesem jih je odpeljala naprej v Avstralijo. S petjem in plesom »Sedeči ples« so predstavili tradicionalno pesem Taba Naba v jeziku otočanov. Sledila je otroška pesem v angleščini Head and shoulders, knees and toes. Potovali so tudi v Rusijo in v ruščini zapeli Ras, dva, tri in poskočno končali v Indoneziji s pesmijo Happy ya, ya, ya.

Otroški zbor s pevci 3., 4. in 5. razreda se je sprehodil skozi Italijo s pesmijo Pleši ples bella bimba. Nadaljevali so pot naprej do Mehike in zapeli Zbrale so se kukarače in ob pesmi tudi prikazali njihov tradicionalni ples. Oglasili so se še v Braziliji na ulici Ria, skočili v Indonezijo, kjer so peli in plesali pesem Punka Pinto. Dotaknili so se tudi melodij naših južnih sosedov s pesmijo Hajde, da ludujemo ter se vrnili v Slovenijo s pesmijo Otroške oči.

Mladinski pevski zbor pa je spremljal tudi ansambel, ki nas je najprej popeljal v Peru ob instrumentalni glasbi El Condor. Niso manjkale prijetne melodije Španije s pesmijo Sofija, Italije z zimzeleno La bamba in Hrvaške s pesmijo Oči boje lavande. Presenetili so nas tudi devetošolci s svojim lastnim plesnim in pevskim nastopom.

Vsi, prav vsi pa smo se na koncu združili na odru in pod odrom, kjer je bil še prostor, in skupaj iz srca zapeli slovensko pesem Za Slovenijo živim in s tem povedali: »Povsod je lepo, a doma je najlepše!«

Mentorici pevskih zborov Renata in Silveli

DREVORED ŽIVLJENJA

V sredo, 11. 4. 2018, smo učenci 1. a in 1. b razreda skupaj z učiteljicama, hišnikom in g. Matjažem Feraričem posadili svoje drevo – stebrasti gaber. Posadili smo ga ob igrišču, kjer v sodelovanju s krajevno skupnostjo nastaja drevored življenja. Tu že raste lipa in divja češnja, drevesi naših prejšnjih prvošolčkov. Učenci smo drevesu zapeli pesem, mu namenili deklamacijo ter mu zaželeli vse dobro. Tudi g. Matjaž je povedal nekaj besed in nam v spomin na ta dogodek podaril svojo knjigo z naslovom Kostanj, hrast in breza.

Za naše drevo bomo skrbeli in upali, da bo zrastle v dobro, zdravo drevo in nam čez leta dajalo prijetno senco ter nam obudilo spomine na šolske dni. Drevesa pripovedujejo zgodbe. Prav gotovo bo tudi naš stebrasti gaber v prihodnosti pripovedoval zgodbo o razigranih, radovednih in zaljubljenih učencih.

Učenci 1. a in 1. b razreda z učiteljicama Matejo in Tatjano

FOLKLORA IN PEPIJEVE BRADAVICE

Kaj sploh je folklor? To je obujanje starih plesov, pesmi in iger. Ob plesu in petju učenci spoznavamo šege in navade ljudi v preteklosti. Kar se meni zdi prav.

Petošolci smo se tudi letos odločili, da skupaj zapešemo in zapojemo. Z vajami smo pričeli že septembra. Naša mentorica Zdenka Krajnik nam je razložila, kaj bomo pravzaprav pri folklori počeli. Začeli smo se učiti prvih korakov in peti pesmi.

Razmišljali smo, kaj bi bila nit naše plesne predstavitve. Odločili smo se, da prikažemo staro zgodbo o bradavicah. In kako izgleda ta naš splet?

Deklice zapojemo pesem Ena ptička priletela, fantje pa z rinkami pridrvijo na oder. Me se ustrašimo. Pepi zagleda na tleh lepo izrezljano palico. Hoče jo pobrati, a ga Anza ustavi in ga opozori, da bo dobil bradavice. Pepi mu ne verjame. Pobere palico in ... glej ga ... dobi bradavice. Vsi ostali zapešemo, Pepi pa je žalosten, zato grem do njega in skupaj zapeševa z rinko. Med plesom bradavice izginejo in vsi smo veseli.

Pri folklori so zelo pomembni godci. Letos igra na diatonično harmoniko Tjaš iz 4. razreda, na blok flavto Nace iz 6. razreda, sama pa igram na violino. Da zapojemo dvoglasno, nam pomagajo učenke višjih razredov, pa tudi kakšnega fanta iz 6. razreda si 'sposodimo' za ples.

Preden smo se pokazali drugim, smo veliko vadili, dodajali in spreminjali splet. Najprej smo nastopili na prireditvi ob Dnevu šole, kjer smo navdušili starše in obiskovalce. Nato smo se udeležili območnega srečanja otroških folklornih skupin Koroške v Mislinji. Tudi tam smo dali vse od sebe in se odlično odrezali, saj smo prejeli srebrno priznanje in si s tem prislužili vstop na medobmočno srečanje otroških folklornih skupin

Zahodne Štajerske in Koroške, ki bo maja v Rogaški Slatini. Izbrani pa smo bili tudi na državno revijo ljudskih pesmi, plesov in običajev Pika poka pod goro, ki je bila prav tako v Rogaški Slatini. Tudi tam smo prejeli srebrno priznanje. Komaj že čakamo, da bomo zopet nastopali.

Špela KONEČNIK, 5. razred

O KNJIGI IN S KNJIGO ...

*"Če misliš, da je branje knjig dolgočasno,
jih bereš narobe."*

(neznani avtor)

Na šoli veliko skrb posvečamo tudi bralni pismenosti, v povezavi s tem pa peljemo kar nekaj projektov, povezanih s knjigo in branjem.

KNJIŽNE MIŠICE

V tem šolskem letu nas je Knjižnica Dravograd že tretje leto zapored povabila k sodelovanju pri projektu »Knjižne mišice«, v okviru katerega mladi bralci koroških osnovnih šol spoznavajo splošne knjižnice na Koroškem in njihovo dejavnost. Projekt poteka v sodelovanju s Koroško osrednjo knjižnico Franca Sušnika in Gimnazijo Ravne – Debatni krožek.

Že na samem začetku smo se odločili, da se bodo teh srečanj udeleževali zlati bralci. To so učenci, ki so vseh devet let šolanja pridno brali in osvojili bralno značko. Vsako šolsko leto izpeljemo dve srečanja.

Prvo srečanje v tem šolskem letu je bilo v novembru in bi ga lahko naslovili 'Knjiga kot zdravilo'. Učenci so morali namreč po danih navodilih v knjigah iskati nasvete za zdravljenje različnih bolezni, pri čemer so prišli do zaključka, da res raste rož'ca za vsako bolezen.

Drugo srečanje, ki je bilo aprila, je potekalo pod naslovom 'Izberimo prave besede za lep odnos'.

Tokrat so morali učenci najprej s pomočjo pantomime prikazati določene besedne zveze, ki jih pogosto uporabljamo v vlogi kletvic (npr. Pojdi se solit! Naj te koklja brcne!). Zatem so morali na knjižnih policah poiskati knjigo, ki vsebuje primer zapisa t. i. 'grdih' besed. Namesto teh so morali poiskati lepe, nove izraze.

Na obeh srečanjih so bili aktivni, hkrati pa tudi tekmovalno naravnani, saj je zmagovalno skupino čakala skromna nagrada. Druženji sta bili tudi poučni, kajti učenci so prišli do spoznanja, da se v knjigah skrivajo odgovori na (skoraj) vsa vprašanja, le poiskati jih je treba.

RASTEM S KNJIGO

Že vrsto let smo vključeni tudi v nacionalni projekt »Rastem s knjigo«, ki ga organizira Ministrstvo za kulturo v sodelovanju z Javno agencijo za knjigo ter v sodelovanju s splošnimi knjižnicami in šolami. S tem projektom bi radi mlade spodbudili, da bi več brali, oz. da bi brali leposlovna dela slovenskih ustvarjalcev.

Namenjen je sedmošolcem, ki so 23. novembra v okviru tega projekta obiskali Knjižnico Dravograd.

Ob tej priložnosti so vsi prejeli v dar knjigo pisatelja Mihe Mazzinija: *Zvezde vabijo*.

Na srečanju jim je knjižničarka podrobneje predstavila omenjen projekt, povedala nekaj zanimivosti o avtorju podarjene knjige ter prebrala odlomek iz nje. Zatem so se lahko učenci preizkusili v iskanju podatkov v sistemu Cobiss in na knjižnih policah poiskali željene knjige. Pred odhodom so se nekateri še včlanili v knjižnico. Očitno sta jih prepričala prijetno druženje v knjižnici in pa dobra založenost knjižnih polic.

SREČANJE ZLATIH BRALCEV NA PREVALJAH

V petek, 20. aprila 2018, so se zlati bralci vseh osnovnih šol na Koroškem zbrali na Prevaljah, v rojstnem kraju bralne značke. Letos jih je bilo kar 191.

Prireditve je potekala v Družbenem domu v organizaciji OŠ Franja Goloba Prevalje.

Najprej je vse prisotne pozdravila ravnateljica OŠ Franja Goloba, ga. Mira Hancman, v imenu občine pa je zbrane nagovorila še podžupanja občine, ga. Greta Jukič, ki je izpostavila svoje doživljanje branja za bralno značko, saj je imela to čast, da je

osnovno šolo obiskovala takrat, ko sta ravnatelj Stanko Kotnik in pisatelj Leopold Suhodolčan podelila prve značke.

Osrednji gost prireditve je bil znani koroški kantavtor, pisec besedil in pisatelj knjig za otroke, Adi Smolar, ki je s svojimi duhovitimi in poučnimi pesmimi navdušil mlade obiskovalce. Najbolj glasno so se mu s petjem pridružili pri njegovi 'Jaz ne grem šolo' ... 😊

Z naše šole se je prireditve udeležilo 11 zlatih bralk in bralcev – 11 devetošolcev, ki so osvojili bralno značko vseh devet let šolanja. To so: Diana Areh, Ema Gaberšek Jelenko, Nejc Gorenšek, Blaž Javornik, Larisa Korinšek, Ana Kreft, Jakob Logar, Blažka Merc Praper, Gloria Petrej, Dejan Robin, Maša Robin.

BRALNA NOČ

23. april je svetovni dan knjige, ki ga praznujejo pisatelji, pesniki, ilustratorji, knjižničarji in vsi, ki imamo knjige radi.

V Sloveniji smo ta praznik podaljšali kar na cel teden, v katerem se po večjih krajih naše dežele odvijajo številne prireditve, povezane s knjigo in branjem. Od leta 2014 se je tem prireditvam pridružila še Noč knjige. Tudi na naši šoli nismo pozabili tega praznika in smo v ta namen v petek, 20. aprila, za vse učence, ki so v tem šolskem letu osvojili bralno značko, že drugič organizirali bralno noč.

Bralna noč v graduuki
to je grad, kjer se uči,
v učkulinah je zmeda,
domišljija čist znori.

Cutmata se zaljubi v zmaja
zmaju je nerodno zlo,
ker ne ve, kaj bi storil,
ji napiše pesnico.

Nežka naša je zaspana,
ker je ura že devet.

Julija široko gleda,
ker je srečala medveda.

Jana skače preko kože,
Julija dva se ful smeji,

Miha vedno župo piha,
Esmihal se pa zagleda,

v steno buli, se boji.
S kladivom tolčemo kot nori,

naša pesem že doni.

Bralna noč, pesmica učencev 2. in 3. razreda, ilustracija Katja Krejan

Učenci so se tega dne v šoli zbrali ob 18.30. Najprej so si ogledali gledališko predstavo Tonček se ženi v izvedbi učencev iz OŠ Kapla.

Sledila je večerja v jedilnici šole, tej pa delo v različnih delavnicah. Učenci so lahko izbirali med literarno, likovno, glasbeno in gibalno delavnico, v katerih so poustvarjali v povezavi z gledano predstavo. Celi dve šolski uri, kolikor so trajale delavnice, so bili aktivni in ustvarjalni, rezultat njihovega dela pa so bili številni zanimivi izdelki.

Po končanih delavnicah so si kar v učilnicah pripravili spalne koticke. Pred spanjem so se učenci višjih razredov pridružili mlajšim in jih z branjem popeljali v svet sanj in domišljije.

Branju bi moralo slediti spanje, a tokrat spanca ni bilo od nikoder. Verjetno je temu botrovalo razburjenje zaradi posebnosti tega večera ...

Ob sedmih zjutraj so ponočnjaki še vsi zaspani pospravili učilnice in se odpravili na zajtrk, s katerim jih je pričakala prijazna kuharica.

Ob osmi uri so se učenci v spremstvu staršev odpravili domov, kjer zagotovo ni bilo konca njihovemu pripovedovanju o zanimivem večeru in še bolj zanimivi noči.

Lilijana LADRA

28. OTROŠKI PARLAMENT

9. aprila smo se mladi zopet zbrali, tokrat že na 28. Nacionalnem otroškem parlamentu (NOP) v Državnem zboru. Iz vsake regije je prišlo 5 učencev, 4 debaterji in en novinar. Učenci smo bili izbrani na regijskem parlamentu, še prej pa smo se morali udeležiti medobčinskega parlamenta.

Letos je bila téma ŠOLSTVO IN ŠOLSKI SISTEM. Bolj kot napake tega sistema so bili dobrodošli nasveti, kako bi mladi spremenili naš šolski sistem, da bi bilo šolanje lažje, dostopnejše, zabavnejše, privlačnejše ...

Parlament se je začel ob deveti uri zjutraj. Zbrali smo se v veliki dvorani Državnega zbora RS. Takrat so nas

nagovorili politiki, med njimi predsednik Državnega zbora, g. Milan Brglez, in predsednik Republike Slovenije, g. Borut Pahor.

Že na začetku zasedanja so mladi parlamentarci lahko gospodoma zastavljali različna vprašanja, na katera sta spretno odgovarjala. Ob pol desetih se je začel 1. del dela v štirih skupinah. Skupine so se ločile po temah debatiranja, in sicer: Šola za življenje, Odnosi v šoli, Metode in načini poučevanja/učenja in Učne vsebine. Takrat so mladi lahko povedali svoje mnenje na izbrano témo.

Sledil je odmor, po odmoru pa še 2. del skupinskega dela. Takrat se je debata po skupinah zaključila in vsaka skupina je izbrala tri člane, ki so predstavili delo skupine. Po foto terminu je sledil plenarni del zasedanja, oziroma predstavljanje dela v skupinah. Po predstavljeni temi so lahko ostali parlamentarci kaj dodali, podali repliko ali postavili vprašanje ministrici za šolstvo, dr. Maji Makovec Brenčič, in predsedniku vlade, g. Miru Cerarju. Ministrica je dobila veliko vprašanj glede NPZ-jev, in sicer ali so sploh potrebni in zakaj jih pišejo že tretješolci. Obrazložila je, da le tako lahko spremljajo naš napredek skozi vsa triletja osnovne šole.

Pri témi Šola za življenje je veliko mladih ugotovilo, da je premalo praktičnega dela in da bi med osnovne predmete morali uvesti tudi prvo pomoč. Po mnenju parlamentarcev je snov preobsežna. Učbeniki bi morali biti narejeni po enakem postopku. Ocenjen bi moral biti tudi trud in da bi VSI imeli pravico do testa za nadarjenost.

Glede téme Odnosi v šoli se mladi strinjajo, da ni spoštovanja s strani učenca do učitelja, pa tudi obratno ne. Tako mislijo, da bi bila včasih dobrodošla menjava vlog. Učenci bi bili za en dan v vlogi učiteljev, učitelji pa v vlogi učencev. Prav tako bi bilo potrebno, da učitelj zelo dobro pozna učenca, ki ga uči, v smislu karakterja, ciljev, interesov ...

Pri tematiki Metode učenja se je veliko omenjala tehnologija. Te naj učenci ne bi uporabljali kot igračo, ampak kot orodje in pomoč pri učenju. Pri tem bi lahko izbirali med klasičnim poukom in poukom z uporabo tehnologije.

Ko je bila izpostavljena téma Učne vsebine, se je veliko razpravljalo ravno o NPZ-jih, češ, da so neuporabni in nesmiselni. Prav tako bi bilo po mnenju udeležencev bolj logično, da se napove tudi ustno ocenjevanje, ker se zanj otroci nič manj ne učimo kot za pisno ocenjevanje.

Po razpravljanju je sledila predstavitev državnega zbora in odhod domov.

Lahko smo slišali, da mladi ne skrivajo svojega mnenja, povejo ga jasno in glasno in kar je najbolj važno, vljudno.

Sodelovanje na otroškem parlamentu je bila za vse parlamentarce velika izkušnja. Tudi zame. Imela sem vlogo novinarke. Verjetno tja ne bom več šla. A nikoli ne veš, kaj ti prinese življenje. Je bilo pa vsekakor neverjetno doživetje za vsakega izmed nas.

Blažka MERC P., 9. razred

PLANINSKI POHODI

Pohod na Smrekovec

Zjutraj sem se morala hitro zbuditi, ker sva z bratom odšla na Smrekovec. Dobili smo se v Dravogradu pred OŠ. Odšli smo na kombi, ki nas je odpeljal skoraj do kočice Smrekovec.

Tam smo se odpočili in potem odšli do vrha, kjer smo bili kar nekaj časa. Do kočice smo prišli prej kot pa do vrha. Tam smo imeli kosilo in kdor je hotel, je lahko šel iskat skriti zaklad. Skupaj s sošolko Zarjo sva ga pomagali iskati. Lahko smo se igrali, midve s sošolko sva barvali. Srečala sem tudi učiteljico za angleščino. Dobili smo revijo o

planinah. Bilo je super, a počasi smo se morali vrniti domov. Med potjo smo s sošolko in bratom gledali, če se zunaj potepa medved, a ga na žalost nismo videli. Na koncu se nam je predsednik PD Dravograd zahvalil, ker smo odšli na pohod.

Bila sem vesela, ker sem odšla na Smrekovec, saj sem izvedela, da je bil tam vulkan.

Jana HRANJEC, 3. razred

Snežna jama in kočica na Loki

Zjutraj smo se z avtobusom in dvema kombijema odpeljali proti Snežni jami. Vožnje je bilo okoli ene ure in pol. Na koncu smo se peljali po ožji vzpenjajoči se cesti in le prišli do parkirišča, od koder smo morali pot nadaljevati peš.

Hodili smo po urejeni gozdni poti navzgor in prišli do kočice, na kateri je pisalo z velikimi črkami Snežna jama. Prišli smo tik pred vhod jame, iz katerega se je že čutil mraz. Takrat sem spoznala, zakaj se ji reče ravno Snežna jama. Dolžina jame je okoli en kilometer ali več. Globoka je več kot sto metrov, zaradi česar smo se kar precej nahodili. Jama je bila zelo mrzla, zato smo v njej našli celo sneg. Pot po jami je bila po mojem mnenju kar nevarna in naporna, predvsem za mlajše udeležence pohoda. Po ogledu jame smo pot nadaljevali po dokaj položni planinski poti. Hodili smo približno dve uri, to nas je zelo izčrpalo. Končno smo prispeli do kočice na Loki, kjer smo si lahko naročili malico, ki je bila zelo okusna.

Pot smo nadaljevali po cesti, katera nas je pripeljala nazaj na parkirišče. S tem smo zaključili ta pohod.

Eva PARADIŽ, 5. razred

Spominski pohod k Medvedu v Otiškem Vrhu

Konec januarja sem se udeležila pohoda k domačiji Medved v Otiškem Vrhu. Za nas je ta pohod organizirala mentorica planinskega krožka, učiteljica Zdenka Krajnik.

Zbrali smo se pred trgovino v središču Šentjanža. Bilo nas je nekaj čez sto. Bili smo vseh starosti. Z mano sta šla dedek in bratec.

Nismo hodili prav dolgo, zraven smo se zabavali in je hitro minilo. Nekaj časa smo hodili, nato pa smo se ustavili pri neki hiši, kjer so nas pogostili. Cesta je vodila navzgor. Ves čas nas je spremljalo toplo sonce. Na domačiji smo se nekaj časa zabavali. Sledila je proslava, saj je med vojno na tem mestu padlo več naših pogumnih in srčnih partizanov. Bili so izdani. Povedali so nam, kako se je to dogajalo.

Na prireditvi je igral pihalni orkester Šentjanž. Nastopilo je tudi nekaj mojih znancev.

Na koncu proslave so nas pogostili. Malo smo se še družili, nato pa

smo se čez hribe vrnili domov.

Bilo je super, saj zelo rada hodim na planinske pohode.

Taja SKARLOVNIK, 4. razred

Pohod z lučkami do Bukovja

Zbrali smo se pri starem mostu v Dravogradu. Mladi pohodniki smo bili iz osnovnih šol Dravograd, Radlje ob Dravi in Šentjanž. Najprej nas je pozdravil predsednik planinskega društva Dravograd.

Ko smo se vsi zbrali, smo dobili odsevnike, saj smo hodili ob cesti. Na železniški postaji nas je presenetil Božičkov vlak. Iz njega se je kadilo, saj je bila to stara lokomotiva, ki jo je poganjal premog. Šli smo naprej. Hodili smo nekaj časa in prišli do Dvorca Bukovje. V njem smo si ogledali grajske sobane. So zelo razkošne in velike. Potem smo imeli pogostitev. Dobili smo bonbone, čokolado in čaj. Sendviče smo si prinesli sami. Po počitku smo šli v bukvarno in vojaški muzej. V bukvarni je bilo veliko starih knjig. V vojaškem muzeju pa so bile razstavljene postelje, na katerih so spali nekdanji pripadniki vojske. Videli smo tudi manjšo zbirko orožja. Ko smo si vse ogledali, smo šli v soju lučk nazaj do starega mostu.

Poslovali smo se in odšli domov. Bilo je zelo lepo, le malo so me bolele noge.

Matic RAZBORNİK, 4. razred

ŠOLA, DA SE TI ZROLA

Na valentinovo, 14. 2. 2018, se je na Koroški televiziji Dravograd vrtela oddaja Šola, da se ti zrola, ki so jo pripravili učenci OŠ Šentjanž. Za oddajo z naslovom Nekoga moraš imeti rad smo si izposodili verze Minattijeve pesmi. Verzi so se kot rdeča nit prepletali skozi vso oddajo. Pri nastajanju oddaje so sodelovali vsi učenci s pisanjem pesmi Rad/-a imam. Nastale so čudovite pesnitve, ki so razkrivale ljubezen do narave, živali in sočloveka. Zelo težko je bilo med vsemi prispelimi pesnitvami izbrati pesmi, s katerimi smo sestavili pristrčno oddajo s pridihom ljubezni.

Le kaj se je dogajalo tistega Valentinovega dne?

Na Valentinovo se je v Blažkini garderobni omarici znašlo pisemce z vrtnico. V pismu so bili zapisani stih pesmi Nekoga moraš imeti rad in naloga, da mora odgovoriti na vprašanje, koga ima rada, in podariti vrtnico naprej. Vrtnica je potovala iz razreda v razred in vsak učenec, ki je vrtnico prejel, je moral skozi pesmico odgovoriti, koga ima rad/-a. Vrtnica je tako skrivnostno potovala in na koncu ponovno po naključju

pripotovala nazaj v Blažkino garderobno omarico. Blažka je ves dan razmišljala, kdo ji je podaril vrtnico. Ob koncu oddaje pa je le izvedela. Vrtnico ji je podaril ...

To pa boste izvedeli, če si boste oddajo pogledali na spletni strani <https://youtu.be/3QwRI89VSHo>. Oglejte si oddajo in v naših Noviškah iz nogavičk boste izvedeli še marsikaj. Manjkalo pa ne bo tudi prijetne glasbe.

Renata SEŠEL

SIMBIOZA ŠOLA

V mesecu novembru smo na šoli v okviru projekta Simbioza šola izvedli brezplačne računalniške delavnice za starejše. V projektu smo združili medgeneracijsko sodelovanje, vseživljenjsko učenje in prostovoljstvo, zato smo se povezali z Društvom upokojencev Dravograd. Pri izvedbi računalniških delavnic so kot prostovoljci sodelovali učenci naše šole, ki so vedno pripravljeni pomagati starejšim, da bi se le-ti lahko naučili uporabe moderne tehnologije.

koordinator projekta Marko Havle

ZDRAVA ŠOLA

Na naši šoli smo se v okviru tima Zdrave šole lotili kar nekaj novih dejavnosti, nekatere pa uspešno peljemo že več let. Letošnja rdeča nit je še vedno projekt Duševno zdravje, v šolskem letu 2017/18 pa se je pridružila še téma Prehrana in gibanje. V okviru te téme smo skozi šolsko leto izvedli veliko različnih dejavnosti. Omenila bi le nekaj najzanimivejših.

Ob evropskem tednu mobilnosti smo se z učenci in učitelji udeležili kolesarjenja v Slovenj Gradec ter se tam pridružili delavnici o prometni varnosti. V telovadnici smo se ob dnevu duševnega zdravja razgibali ob aerobiki.

Pridružili smo se projektu Simbioza giba in popeljali naše stare starše na pohod. S člani Društva diabetikov Dravograd – Polžki smo se udeležili tradicionalnega pohoda ob dnevu diabetesa. Ob tednu solidarnosti smo intenzivno zbirali star papir, zbran denar pa bo namenjen šolam v naravi.

Tretji teden v novembru smo izvedli menjavo rabljenih oblačil ter uporabnih predmetov, s čimer se pridružujemo Evropskemu tednu zmanjševanja odpadkov. Še posebej smo se potrudili ob svetovnem dnevu hrane – 16. oktobru, saj smo ta dan imeli naravoslovni dan. Učenci od 1. do 9. razreda so se odločili za različne aktivnosti, povezane z zdravim načinom prehranjevanja.

Da bi bilo gregorjevo malo drugačno, smo v ponedeljek, 12. marca, na našo šolo povabili večkratnega svetovnega prvaka v hip hopu, Tadeja Oprešnika iz plesne šole Spin.

Učence od 1. do 9. razreda je naučil nekaj novih plesnih korakov, naše druženje pa smo poimenovali Ples prijateljstva. To druženje je bilo nekaj posebnega in učenci so se ob plesu prijetno zabavali.

Letošnji svetovni dan zdravja, ki ga obeležujemo 7. aprila, smo posvetili ozaveščanju o pomembnosti gibanja. Na naši šoli smo mu posvetili dva dogodka.

V ponedeljek, 11. aprila, nas je obiskala ga. Andreja Štekl, promotorka zdravega in aktivnega življenjskega sloga, ki nam je pripravila predavanje na to témo, na koncu pa so se učenci tudi razgibali.

Kar 19 učencev naše šole se je udeležilo prireditve 'Tek po mestnih poteh za zdravje in smeh' v Slovenj Gradcu. Čeprav je glavni namen teka sodelovanje in druženje, smo vseeno veseli, da je naš učenec Miha Ošlak iz 2. razreda dosegel 2. mesto.

V timu Zdrave šole skupaj z učenci vseskozi razmišljamo, kako bi izboljšali telesno in duševno zdravje, se več gibali, skrbeli za soljudi, živali, okolje in s tem sledili smernicam Zdrave šole. Le-ta letos praznuje že 25. obletnico delovanja.

Vodja tima Zdrave šole Tatjana ČEVNIK

OBISK UČENCEV IZ DOBRLE VASI

»Prijateljstvo je balzam dragoceni...
smehlaj med tisoči obrazi.«
(Percy Bysshe Shelley)

V torek, 29. maja 2018, smo se učenci naše šole (devetošolci) ponovno srečali z učenci onkraj meje, in sicer iz Dobrle vasi. To sodelovanje gojimo že nekaj časa. Naše vezi so se spletle predvsem zato, da spoznamo svoje sosede, se kaj novega naučimo in da pridobimo kakšno novo besedo, saj se na naši šoli učimo nemščino, na njihovi pa slovenščino.

V torek zjutraj smo se srečali na naši šoli, kjer smo goste razveselili in jim izrekli dobrodošlico s krajšim pozdravnim programom. Devetošolci so velikodušno podelili svoje talente, saj znajo peti in plesati. Pri petju je prišla zelo prav tudi pomoč učenke iz osmega razreda.

Gospa ravnateljica je vse skupaj uvedla v program, izkazala veliko gostoljubje in pripravljenost za sodelovanje še naslednje leto.

Tokrat smo se odpravili v Športni center Dravograd, kjer smo se s pomočjo prijaznih mentorjev lahko preizkusili v keglsanju in lokostrelstvu ter si nato ogledali še prečudovit Ribiški dom ob reki Dravi, ki skriva prave zaklade.

Skupno druženje je zelo hitro minilo in tudi na to srečanje bodo ostali lepi spomini. Sklenili smo, da se v jeseni zagotovo zopet srečamo.

Janja Hanjže Brecl

ŽOGARIJA

V petek, 25. maja 2018, so učenci naše šole že petič zapored sodelovali v mednarodnem projektu ŽOGARIJA, ki se vsako leto odvija tudi v Dravogradu.

Mlajši učenci so tekmovali v nogometu. Ekipo so sestavljali Ažbe Vrhovnik, Anže Kašman, Aleks Krivec, Maks Karner in Jana Hranjec. V igri so se odlično odrezali.

Učenci 4. razreda so tekmovali v spretnostnih igrah in premagali vse ekipe. Sodelovali so Teo Koren, Nik Vidrih, Gašper Rotovnik, Naja Pori in Taja Skarlovnik. Bili so zelo spretni, premagali ostale ekipe, vložili Vrančka Frančka in podvojili točke.

Petošolci Jaka Ocepek, Eva Paradiž in Zoja Sedeljšak so tekmovali v kvizu znanja.

Učenca 7. razreda, Žak Šuler in Tjaša Samec, sta tekmovala v igri Vragolije Žogarije in se prav tako odlično odrezala.

Točke je ekipi dodala še učiteljica Katarina Radovič, saj je bila spretna v igri »Tudi vi profesor«.

Vsi so se torej odlično odrezali in med štirimi šolami v seštevku točk dosegli 1. mesto .

V kulturnem delu je učenka 4. razreda Tia Grubelnik zapela svojo pesem "Naj morje poje mi" in navdušila.

Vsem čestitamo.

Septembra bodo sodelovali na zaključni prireditvi, ki bo na Bledu.

Milena Jamer

DOGODKI

Koroško filatelistično društvo
Poštni predal 19
2390 Ravne na Koroškem

Ravne na Koroškem, 7.4.2018

**Zahvala za podporo pri obeležju pomembnega krajevnega zgodovinskega
dogodka 100 let NARODNEGA TABORA**

V imenu članov Koroškega filatelističnega društva in v svojem imenu se vam iskreno zahvaljujem pri vaši podpori in pomoči ob obeležju 100. obletnice NARODNEGA OBRAMBNEGA TABORA v Šentjanžu pri Dravogradu.

Pomemben zgodovinski dogodek je tako zaznamovan in zapisan tudi v filatelističnem mozaiku ob dotisku na kuverti in priložnostnem poštne žigu, ki bo ta dogodek tudi ponese v zbirko poštne zgodovine na naših tleh.

Lep filatelistični pozdrav

Izidor Jamnik

Tajnik Koroškega filatelističnega društva

**ZVEZA ZDRUŽENJ BORCEV
ZA VREDNOTE NOB SLOVENIJE**

podeljuje

**SREBRNO PLAKETO
ZZB NOB SLOVENIJE**

**Osnovni šoli
ŠENTJANŽ pri DRAVOGRADU**

za predano in uspešno utrjevanje zgodovinske resnice,
vrednot in dosežkov NOB slovenskega naroda,
spoštovanje žrtev in ohranjanje kulturne dediščine NOB
ter vključevanje mladih rodov v uresničevanje
programskih nalog Zveze.

Predsednik
Tit Turnšek

Ljubljana, 23. marec 2018

DOSEŽKI UČENCEV V ŠOLSLEM LETU 2017/2018

	IME IN PRIIMEK UČENCA	razred	DOSEŽEK
1.	Blažka Merc Praper	9. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto Proteusovo priznanje ter udeležba na državnem tekmovanju • srebrno priznanje na področnem tekmovanju iz znanja fizike • bronasto priznanje iz znanja logike ter udeležba na državnem tekmovanju • srebrno priznanje na šolskem tekmovanju Logična pošast ter udeležba na državnem tekmovanju
2.	Maša Robin	9. r	<ul style="list-style-type: none"> • 5. mesto na šolskem državnem prvenstvu v veleslalomu
3.	Miha Hribernik	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • 17. mesto na šolskem državnem prvenstvu v veleslalomu
4.	Anže Paradiž	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto Preglovo priznanje ter udeležba na državnem tekmovanju • srebrno priznanje na tekmovanju v znanju o sladkorni bolezni
5.	Neja Frajdl	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto priznanje iz znanja logike ter udeležba na državnem tekmovanju • srebrno priznanje na šolskem tekmovanju Logična pošast ter udeležba na državnem tekmovanju
6.	Jasmina Pokeržnik	8. r	<ul style="list-style-type: none"> • 3. mesto na ekipnem atletskem področnem tekmovanju • 2. mesto na atletskem področnem prvenstvu
7.	Timotej Žvikart	7. r	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto priznanje iz znanja logike ter udeležba na državnem tekmovanju
8.	Kaja Koren	7. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje na državnem tekmovanju iz razvedrilne matematike • srebrno priznanje na državnem tekmovanju Logična pošast
9.	Lana Krajnc	7. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje iz vesele šole
10.	Nace Hranjec	6. r	<ul style="list-style-type: none"> • zlato Vegovo priznanje in 1. nagrada na državnem tekmovanju v znanju matematike • zlato priznanje in 1. nagrada na državnem tekmovanju iz razvedrilne matematike • zlato priznanje na državnem tekmovanju Logična pošast • srebrno priznanje na državnem tekmovanju iz računalništva Bober • srebrno priznanje iz znanja geografije

11.	Zoja Sedeljšak	5. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno Vegovo priznanje na državnem tekmovanju v znanju matematike • srebrno priznanje na šolskem tekmovanju Logična pošast ter udeležba na državnem tekmovanju
12.	Naja Pori	4. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje iz vesele šole
13.	Teo Koren	4. r	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje na šolskem tekmovanju Logična pošast ter udeležba na državnem tekmovanju

RAZISKOVALNA NALOGA IZ GEOGRAFIJE z naslovom »Mi pa vrtec zidamo«

Notranja in zunanja podoba vrtca Šentjanž, sodelovale so učenke: Kaja Koren, Lara Kotnik in Lana Krajnc, 7. razred.

Učenke so dosegle bronasto priznanje na državnem tekmovanju.

LITERARNI NATEČAJI

V šolskem letu **2017/2018** so učenci z literarnimi prispevki sodelovali na različnih literarnih natečajih in prejeli naslednje nagrade:

1. Društvo invalidov Dravograd

- Nik Vidrih, 4. razred – občinsko priznanje
- Žan Kašnik, 4. razred – občinsko priznanje
- Kaja Razgoršek, 4. razred – občinsko priznanje
- Nik Sedeljšak, 4. razred – občinsko priznanje
- Tia Grubelnik, 4. razred – občinsko priznanje
- Blažka Merc Praper, 9. razred – občinsko priznanje
- Špela Konečnik, 5. razred – regijsko priznanje

2. Rimaraja – Festival otroške poezije

- Blažka Merc Praper, 9. razred – priznanje in nagrada na državnem nivoju

3. Naravne in druge nesreče: Številka za klic v sili 112

- Tinkara Medved, 6. razred – nagrajena na regijskem in državnem nivoju
- Taja Skarlovnik, 4. razred – nagrajena na regijskem nivoju
- Zoja Sedeljšak, 5. razred – nagrajena na regijskem nivoju
- Nik Gnamuš, 5. razred – nagrajen na regijskem nivoju
- Jaka Ocepek, 5. razred – nagrajen na regijskem nivoju

- Aleks Jeseničnik, 5. razred – nagrajen na regijskem nivoju
- Aša Slemnik, 6. razred – nagrajena na regijskem nivoju
- Blažka Merc Praper, 9. razred – nagrajena na regijskem nivoju

4. Društvo veteranov: Moja rodna domovina – Kjer hiša mojega stoji očeta

- Blažka Merc Praper, 9. – nagrajena na državnem nivoju

5. Društvo Naša zemlja: Moja domovina – poznam tvojo kulturno dediščino?

- Lana Krajnc, 7. razred – nagrajena na državnem nivoju
- Lara Kotnik, 7. razred – nagrajena na državnem nivoju
- Klavdija Vrbač, 7. razred – nagrajena na državnem nivoju
- Blažka Merc Praper, 9. razred – nagrajena na državnem nivoju

OTROŠKI PARLAMENT

Blažka Merc Praper se je kot ena izmed predstavnic koroških osnovnih šol udeležila nacionalnega otroškega parlamenta v Ljubljani.

BRALNA ZNAČKA

Tudi v tem šolskem letu so učenci pridno brali knjige za bralno značko.

Na razredni stopnji so bralno značko osvojili 103 učenci, in sicer:

1. razred: **28** učencev,
2. razred: **19** učencev,
3. razred: **23** učencev,
4. razred: **19** učencev,
5. razred: **14** učencev.

Ti učenci so prejeli mapice in bralna priznanja.

Na predmetni stopnji je prebralo ustrezno število knjig 37 učencev, in sicer:

6. razred: **14** učencev (Prejeli so bralno priznanje.)
7. razred: **11** učencev (Prejeli so bronasto Prežihovo bralno značko.)
8. razred: **5** učencev (Prejeli so srebrno Prežihovo bralno značko.)
9. razred: **11** učencev (Prejeli so zlato Prežihovo bralno značko.)

Vsi učenci 9. razreda (11) so bili hkrati tudi »**zlati bralci**« (brali so vseh 9 let OŠ) in so prejeli še spominsko priznanje za zvestobo knjigi in BZ ter knjigo **Barž ≡ kons Srečka Kosovel**. Zlate bralce pa je poleg tega čakalo še dodatno presenečenje. Skupaj z 'zlatimi bralci' osnovnih šol Koroške regije so se 20. aprila 2018 udeležili

slavnostne prireditve ob zaključku BZ na Prevaljah. Osrednji gost srečanja je bil koroški pisatelj in pevec **Adi Smolar**.

Zaključek BZ v šoli smo v tem šolskem letu ponovno izpeljali kot **BRALNO NOČ**, in sicer 20./21. aprila 2018. Osrednji dogodek je bila gledališka predstava »**Tonček se ženi**« v izvedbi učencev OŠ Kapla.

UČENCI SO BRALI TUDI ZA **ANGLEŠKO IN NEMŠKO BRALNO ZNAČKO**.

Pri **nemški bralni znački** so sodelovali učenci od 4. do 9. razreda.

V 4. razredu je sodelovalo 13 učencev. Maša Črešnik je prejela zlato priznanje, Tia Grubelnik, Teo Koren in Nina Boženk pa srebrno. Ostali učenci so prejeli bronasto priznanje.

V 5. razredu je sodelovalo 5 učencev, ki so prejeli bronasto priznanje.

V 6. razredu so sodelovali 4 učenci. Tinkara Medved je prejela srebrno priznanje, ostali učenci so prejeli bronasto priznanje.

V 7. razredu je sodelovalo 10 učencev, 8 učencev je osvojilo bronasto priznanje, Tjaša Ažnik in Lana Krajnc pa srebrno priznanje.

V 8. razredu je sodelovalo 11 učencev. Zlato priznanje je osvojil Urban Jordan, ostali učenci so prejeli bronasto priznanje.

V 9. razredu je pri nemški BZ 10 učencev osvojilo bronasto priznanje, 2 pa srebrno priznanje.

Tudi pri **angleški bralni znački** so sodelovali učenci od 4. do 9. razreda.

V 4. razredu je zlato priznanje osvojilo 9. učencev, in sicer: Tia Grubelnik, Maša Črešnik, Teo Koren, Živa Ferarič, Tjaš Sgerm, Jan Škrabec, Sara Vetrih, Nik Vidrih, Naja Pori. Srebrno priznanje je prejelo 5 učencev: Leon Filač Skale, Rok Škrabec, Tristan Mlačnik, Nejc Skornšek in Taja Skarlovnik.

V 5. razredu so trije učenci: Jaka Ocepek, Zoja Sedeljšak in Špela Konečnik osvojili srebrno priznanje.

V 6. razredu sta Alja Uršnik in Tinkara Medved osvojili zlato priznanje, v 7. razredu je srebrno priznanje osvojila Karin Širnik, Nika Krajcer iz 8. razreda in Blažka Merc Praper iz 9. razreda pa sta osvojili zlato priznanje.

FOLKLORA

Vsi učenci 5. razreda, Tjaš Sgerm iz 4. razreda, Nace Hranjec ter Blaž Ošlak iz 6. razreda, Jasmina Pokeržnik in Stella Burzić iz 8. razreda ter Diana Areh in Ema Gaberšek Jelenko iz 9. razreda so dosegli:

- srebrno priznanje na medobmočnem srečanju otroških folklornih skupin Koroške in Celjske regije – Rogaška Slatina,
- srebrno priznanje na državni reviji ljudskih pesmi, plesov in običajev PIKA POKA POD GORO – Rogaška Slatina.

ŠAH

Dekleta v sestavi: Eva Paradiž, Špela Konečnik, Zoja Sedeljšak in Nastja Proje so **ekipne prvakinje** v občini in Koroški regiji. Na državnem tekmovanju pa so zasedle odlično 8. mesto.

Ilija Jovanov je dosegel 3. mesto na občinskem in na regijskem tekmovanju ter se udeležil državnega tekmovanja.

PLEZANJE

Učenka Zoja Sedeljšak trenira plezanje in je v letu 2018 dosegla naslednje rezultate:

VZHODNA LIGA:

Slovenj Gradec: 1. mesto

Slovenska Bistrica: 4. mesto

Trbovlje: 4. mesto

Radlje ob Dravi: 2. mesto

Brežice: 1. mesto

Celje: 2. mesto

2 zlati in 2 srebrni medalji; skupno za pokal: 3. mesto

Mednarodne tekme ALPE - ADRIA:

Radovljica: 10. mesto

Zagreb: 2. mesto

Trbiž: 4. mesto

DRŽAVNO PRVENSTVO:

Škofja Loka: 5. mesto

ZLATA, SREBRNA IN BRONASTA PRIZNANJA

FIZIKA			
		bronasto	2
		srebrno	1
KEMIJA			
		bronasto	2
BIOLOGIJA			
		bronasto	2
		srebrno	1
GEOGRAFIJA			
		bronasto	4
		srebrno	1
LOGIČNA POŠAST			
		bronasto (šolsko tekmovanje)	13
		srebrno (šolsko tekmovanje)	10

		srebrno	1
		zlato	1
MATEMATIKA			
		bronasto	25
		srebrno	1
		zlato	1
RAZVEDRILNA MATEMATIKA			
		bronasto	7
		srebrno	1
		zlato	1
LOGIKA			
		bronasto	24
ANGLEŠČINA			
		bronasto	3
SLOVENŠČINA			
		bronasto	10
VESELA ŠOLA			
		bronasto	5
		srebrno	2
RAČUNALNIŠKO TEKMOVANJE BOBER			
		bronasto	10
		srebrno	1
SKUPAJ			
bronasta			107
srebrna			9 +10
zlata			3

ŠENTJANŠČICE

2017/2018

Besedila so prispevali učenci razredne in predmetne stopnje.

Fotografije so nastajale ob izvajanju posameznih dejavnosti, risbice pri pouku, podaljšanem bivanju in likovnem krožku.

Jezikovni pregled in ureditev besedil: **Lilijana LADRA**

Izbor risbic in fotografij: **Irena PRASNIC, Katja KREJAN**

Računalniška obdelava: **Marko HAVLE**

Šentjanž, maj 2018